DEAD
A megátkozott vérvonal

DEAD

A megátkozott vérvonal

Marosi Szilvia

Publio Kiadó

2012

Minden Jog fenntartva!

„Úttalan útakon…

De túl lélek-határon,

Túl gondolaton, túl minden álmon

Valami messze vár reánk,

Egy fénysugár e rút világon:

Talán egy "mindent felejtés".

Talán egy "mindent újrakezdés"

A végső sziklaszálon.”

Wass Albert

Előszó

A szívem felett lassan egy alakzat kezdett el kirajzolódni, ennek hatására ismét a fájdalom vette át az uralmat a testem felett. A hátamra fordultam és ordítottam, ahogy a torkomon kifért. Olyan volt mintha belülről falna fel valami. Lassan, fokozatosan haladva, mígnem minden egyes szerv leáll, és tehetetlenül nézem végig a saját halálomat.

Ez a szörnyű tortúra addig tartott, mígnem kirajzolódott a minta a szívem felett. Ugyanaz a furcsa kép, ami a medálon volt. - A véres rózsaszál. -

Amikor már azt hittem, hogy minden gyötrelem véget ért, megkezdődött a visszaváltozás. A szemfogaim ezúttal fájdalmasan erőlködtek vissza annyira, hogy az álkapcsom is beleroppant. A vér lassan csepegett ki a számból. A szívem ismét megdobbant, de a fájdalmaim leírhatatlanok voltak. Úgy éreztem, mintha a tűvel és cérnával igyekeznének visszavarrni minden egyes belső szervem. A szememből is elkezdett csepegni valami ragacsos, sűrű folyadék úgy, hogy szinte teljesen vakká váltam tőle pár pillanatra. Nem mertem belegondolni, de bizonyára az is vér lehetett.

Végül eljött a kegyelemdöfés ideje is. - Amikor a tüdőmből távozott a vér. - Olyan volt, mintha a halott lelkem tört volna felszínre a testem fogságából. Vontatottan felültem és a vérrel együtt vérfagyasztó sikoly szakadt fel a tüdőmből, mely megrázta az éjszaka csendjét. Ez olyan elviselhetetlen volt, hogy elvesztettem az eszméletem. Amikor egy pillanatra magamhoz tértem, éreztem, hogy valaki a hátamra fordít, így

némiképp könnyebbnek tűnt a lélegzetvételem, de a fájdalmaim óriásiak voltak.

Hideg ujjak simították végig az arcom, ekkor azt reméltem, hogy Adam talált rám, de az-az illat, amit éreztem, nem erre utalt. Az, az elképesztően vonzó illat... - Biztos voltam benne, hogy ismerem valahonnan.

Egy igazán különleges találkozás

Megint ősz van, ha jobban pontosítani akarom, akkor már egy ideje hullanak a színes falevelek. Egészen beborították a teljes vidéket és színesebbé varázsolták, mint a tavaszi hónapokban. Engem ez egyáltalán nem zavart, hisz mindig is szerettem a vizes avar illatát. Az ősz önmagában szép évszak és persze ott az eső, ami már két hónapja szakadatlanul mossa az utcák fakó aszfaltját.

Ma éppen november elseje van. Szokás szerint 5 óra 47 perckor léptem ki az ajtón - Én, mint a megszokások embere. -

Lassan lépdeltem a járdalapokon a fából készült kapu felé. Apám építette, mert zavarta, hogy a kíváncsi szemek folyton az udvarunkba tévedtek, pedig tényleg nem volt semmi különleges benne. Sima, egyszerű föld borította és néhol-néhol fű küzdötte fel magát a betonkockák alól. Kétoldalt kis kert helyezkedett el, amelyet édesanyám szorgosan gondozott.

Ilyenkor ősszel élesen él bennem a frissen hajtott tulipánok üdítő illata - Kicsit hiányzik is, bár a tavasz annyira nem - Gondoltam, miközben a sötétben botorkáltam.

Odaértem a kapuhoz, óvatos mozdulattal kinyitottam az oly precízen megszerelt kilincs segítségével, majd kisétáltam az úttestre és megkezdtem mindennapi reggeli rituálémat.

Mióta az eszemet tudom ebben a kis városkának sem nevezhető településen élünk a szüleim és én. Mielőtt még a

világra jöttem a szüleim úgy döntöttek, hogy nem akarják, hogy Amerika pénzközpontú világában nőjek fel, ezért hát elhatározták, hogy egy csendes és gyönyörű vidékre költöznek velem együtt. Így esett a választásuk Erdély végtelenül titokzatos és csodálatos hegyekkel és erdőkkel övezett területére.

Emlékeim csupán ehhez a környezethez kapcsolnak, ezért hát a „Nagy Amerikai álom” eltöpörödött Erdély káprázatos vidékeinek elragadó ereje mellett.

Az állomás felé vezető út csupán fél óráig tartott, de élveztem minden percét kivéve mikor félelem tört rám.

Sétáltam és figyeltem, ahogy az álmos házak lecsukott szemeiket lassan nyitogatják. Az utcalámpák fénye még pislákolt, csend volt és sötét homály. Nyugalom árasztott el, amíg abban a kis utcában bandukoltam ahol lakom. Néhány percig tartott csupán ez a bódult látomás, amit reggelente magaménak érezhettem, aztán ez a hóbortos álom véget ért egy szempillantás alatt mivel másik utcához értem.

Amint elkanyarodtam, láttam a távolodó, csendesen pihenő házakat. - Ilyenkor kétség fogott el minden reggel. -

Megállni nem mertem sohasem, talán attól féltem visszamenekülök, ha megtorpanok. Ezek után hosszú egyenes útszakasz következett, de a lakott területet már elhagytam.

A kihalt malom óriási épülete mellett elhaladva azon elmélkedtem, vajon milyen lehetett, amikor száz meg száz ember járt be itt reggelente. Méltóságteljes idős épület volt, düledező falai biztos rengeteg érdekes történetet rejthettek, de most üresen állt és borostyán futotta be omladozó

kerítését. - Szép volt, mégis félelmetes séta reggelente. -

Tovább haladtam, és amint az erdőbe értem mindig bámészkodni kezdtem. Bárki azt hihetné, hogy az életemen töprengtem, de szó sem volt erről, hiszen már évekkel ezelőtt száműztem saját magamat az emberek világából.

Egészen gyermekkorom óta kerestem a helyemet, de amikor rádöbbentem, hogy nem tudok sehogy sem megfelelni az elvárásoknak, feladtam. Az emberek nem voltak rám kíváncsiak és én sem rájuk.

Furcsának éreztem magam egyszerű helyzetekben, ezért is volt könnyű elmenekülni az én reggeli csodavilágomba. Oda ahol még számomra is életben volt a remény, a remény arra, hogy talán nekem is tartoznom kell valahová.

Azon a reggelen a hatalmas égig érő fák levelek nélkül meredeztek a csillagok felé. Azt kívántam bár megpillanthatnám az ég eme apró tüneményei, de sötét volt. Esőfelhők gyülekeztek az erdő nyújtózkodó óriásai felett. Ez nem volt túl meglepő, ezért is szorongattam az esernyőmet miközben lépdeltem tovább az úton.

Kevesen jártak erre felé reggel, persze a délután egész más volt, akkor mintha egy láthatatlan gyár bocsátotta volna ki őket, csak úgy jöttek az emberek.

Az előbbieket azonban sohasem vettem igazán figyelembe, mert ez a fél óra volt számomra a megváltás. Ilyenkor a képzeletem egy másik világban koptatta a flasztert, mint egy csavargó kölyök, akit arra visz a lába, amerre éppen jólesik neki.

Egyesek szerint félnem kellett volna, hogy valami őrült magával ragad az erdőben és sohasem jövök haza, de én nem féltem.

Nem féltem, mert máshol még szörnyűbb dolgok lestek rám, akik csak a ballépéseimet lesték és abból rengeteg volt. A másik ok, ami miatt csak egészséges borzongás futott át a testemen az volt, hogy valójában szinte vágytam arra, hogy valaki végre megváltoztassa a helyzetemet. Akár így, akár úgy, többé már nem számított a saját létezésem.

Nagyokat lépkedtem, de a lábam mégis a nyálkás földhöz tapadt. Nem zavart a körülményes járás, mert olyan békés volt erre felé minden. Csendes és a világ minden borzalmától távoli, legalábbis úgy éreztem. Unalmas és hétköznapi életemben a legszebb percek voltak ezek.

Amikor a kis hídhoz értem, mely egy apró patak felett vezetett át tudtam, hogy véget ért a mesebeli utazás mára. Újból a monoton hétköznapok vaskarmai között találtam magam.

Meghőköltem és a fejembe hasított, hogy minden reggelem ugyanúgy telik kivéve ezt a rövid kis utat.

5 óra 15 perckor ébredtem minden reggel, és megvártam, amíg tizenhatot mutat az órám mutatója. Mint aki a kivégzőhelyre megy, úgy keltem ki az ágyból, aztán pontosan összehajtottam a bordó selyemágyneműmet. Az ágytartómba helyeztem a pizsamám társaságában, aztán mérnöki pontossággal ráigazítottam az ágytakarót az ágyamra. Magamra erőltettem az előtte nap kihelyezett ruhámat, cipőt húztam, majd pontosan 5 óra 30 perckor már lent voltam a

nappaliba. Itt egy kicsit kábítottam édesanyámat azzal, hogy minden tökéletesen működik körülöttem, és mosolyt erőltettem az arcomra. Pár falatot lenyeltem a reggeli szendvicsemből, aztán fellépdeltem a fürdőbe.

Pontosan 5 óra 43 perckor kiléptem a fürdőből, lerohantam a nappaliba és magamra vettem kopott bőrkabátomat. Nehézkesen a hátamra erőltettem a táskám, hátrasimítottam a hajam és már indultam is az ajtóhoz.

Negyvenhét van. - Mormoltam, aztán kiléptem az ajtón és ez így ment minden áldott reggel.

Amint magamhoz tértem rájöttem, hogy még mindig a kis hídon állok, és tovább kell indulnom, ha nem akarok időveszteséget szenvedni.

Az öreg állomás épületéhez érve visszanéztem, s láttam, ahogy az esőcseppek vidáman játszanak a faleveleken.

Megint esik... - Sóhajtottam, és újból elkalandoztak a gondolataim. - Bárcsak a helyükben lehetnék - De mennem kellett tovább, a buszom pontosan 5 perc múlva indult és az esőcseppek egyre jobban hullottak.

A kerekarcú, folyton kedvesen mosolygó buszsofőr kinyitotta a rozoga, öreg busz ajtaját s szemével intett, hogy most már felszállhatok biztonságban. Szokás szerint az első lépcsőfokban megbotlottam, aztán amikor felnéztem megláttam, hogy a buszsofőr kedvesen mosolyog felém.

Semmi baj, megesik az ilyesmi. - Mosolyt erőltettem az arcomra, hogy viszonozzam a kedvességét, majd leporoltam a nadrágomat és tovább indultam.

Valóban. - Nálam sajnos minden reggel megesett, szinte már furcsa lett volna, ha nem botlok meg a lépcsőfokban.

Amikor kicsi voltam azt gondoltam talán túl rövidek a lábaim, és ha majd nagy leszek, egyenesen felrepülök azokon az ellenséges lépcsőkön, de nem így lett.

Felnőttem és rájöttem, hogy vannak, akik könnyen átlépnek egy akadályt és vannak, akik küzdenek és persze voltam én, aki folyton elbotlott.

Ezt a gondolatot sohasem tudtam még kiverni a fejemből, talán ezért is estem el éppen azokon a lépcsőkön állandó jelleggel. Annyiszor megesett ez már velem, hogy már senki sem figyelt, így tovább vánszoroghattam a megszokott ülőhelyem felé.

Az idős üléspárt mindig kihagyták nekem, pedig ilyenkor már majdnem teli volt a busz. Nem értem miért, talán a buszos közösség ezzel mutatta meg, hogy közéjük tartozom. Néha mikor idegen tévedt a buszra s az én helyemre talált ülni, úgy éreztem mintha dorgálóan néznének rá, sőt mintha azt gondolnák néhányan, hogy - „Az a darab valakihez tartozik, csak úgy leül micsoda képtelenség!”. -

Persze én ilyenkor duzzogva a korlátokhoz vonultam és állva töltöttem az utat. Csakhogy most ott volt és csak is rám várt. Leültem és kibámultam az ablakon. Az a dohos illat megszokott volt a buszon utazók számára. Szinte üdített, amikor reggelente az ülések közé léptem. Az üléshuzatok felett is eljárt az idő. Kopottak, néhol kicsit rongyosak voltak. Masszív régi busz volt, a szépséghibái ellenére nekem sokkal szebb volt, mint az új modellek.

Lassan elindultunk, kényelmes tempóban kiértünk a „városból” és már haladtunk is az iskolám felé.

Nos, igen. Az iskola egy újabb szenvedésforrás volt, ahol még idegenebbnek érezhettem magam. Beértünk a buszmegállóba, lassan lekászálódtam a buszról és elindultam az iskola irányába.

Az iskola ahová járni kényszerültem, azért is volt különleges, mert az összes elkényeztetett, kényeskedő és gazdag amerikai és angol gyermek oda járt. Gyűjtő hely volt ez, kollégiummal és ötcsillagos szálláshellyel, én viszont csupán azért jártam oda, hogy el ne felejtsem a kultúrát, amiben születnem kellett volna, ha nem költözünk el.

Édesapám így próbált rámutatni arra, hogy miért hagytuk el az államokat, én persze nem láttam benne logikát. Nem hiányzott az állítólagos valódi hazám, de azért kíváncsi lettem volna rá.

Amint odaértem az iskolához óriási erőt kellett vennem magamon, hogy benyissak a régi, nehéz tölgyajtón. Nagy levegőt vettem még utoljára és hatalmas lendülettel benyitottam, végig sétáltam a folyosók labirintusán, majd letelepedtem egy padra. Előkutattam az órarendem, amit betéve tudtam, mégis jobb volt bevackolni magam egy csendes zugba.

Végignéztem a kézzel írt sorokon, amelyekben ez állt: „Közgazdaságtan, második szárny, 33-as terem”. Nagy nehezen felkeltem a padról és elindultam a végtelen útvesztő kusza folyosói között.

Az óra átlagos volt, a második padban, a terem ablak felöli

részén, magányosan töltöttem az időt. Így telt el az egész nap. Matekóra, irodalom, amit szintén nem kedveltem, aztán ebéd, ahol mindig leültem a megszokott társasághoz.

Ők állandóan vidáman beszélgettek és engem is bevontak, de valahogy nem álltak közel hozzám. Mindig máshol járt az eszem, szórakozottan bámultam minden felé, ahogy akkor is.

Hahó, Emily? Mi van veled? - Ó, ha te azt tudnád kedves Jessika, hogy milyen színes helyek vannak egy másik világon, ahová a képzeleted írmagja sem jutott még el, de az enyém mindig ott jár, és nem bír elszakadni onnan. Nem az üres divatlapok és fiúk világa, de hősök és szörnyetegek léteznek benne.

Legszívesebben ezt mondtam volna, de túlságosan kedveltem Jesst és még néha én sem hittem a saját kis világomban. Kedves lány volt a maga módján, én pedig nem akartam megbántani őt.

Megpróbáltam meggyőzően mosolyogni, de úgy éreztem nem sikerült.

Sajnálom, csak elbambultam. - Még „társalogtunk” egy darabig, aztán elindultam buszmegállóba.

Hazafelé az út sokkal gyorsabbnak és kevésbé nyomasztónak tűnt. Alig vártam az erdei sétát. Bezötyögött a busz, én pedig szinte szárnyaltam a kis híd felé. - Különös, ma nem jött senki szembe - Gondoltam, s ezzel a lendülettel belevetettem magam a vonzó erdő sűrűjébe.

Sétáltam és élveztem a hűvös szél, borzongató játékát. Igyekeztem minél lassabban menni, hogy felfedezhessem

minden porcikáját ennek a lenyűgöző tájnak. Hirtelen elkezdett szemerkélni az eső, én pedig nagy lendülettel kinyitottam a takaros fekete esernyőmet. Szempillantás alatt besötétedett, a szél tépázta a fákat és már cseppet sem tűnt játékosnak és kedvesnek. A vihar egyre erőteljesebbé vált, recsegett-ropogott az erdő, én pedig rohanni kezdtem. Az esőtől semmit sem láttam, a szemüvegem tiszta víz lett, de csak rohantam, ahogy bírtam. Mind hiába igyekeztem, mert a sötétség egyre jobban körülvett.

Levettem a szemüvegem, hogy mégis jobban lássak és rémülten próbáltam a táskámba helyezni, ebben a pillanatban hatalmas reccsenést hallottam. Felnéztem és láttam, hogy valahonnét a sötétből egy óriási fa zuhan felém. Gondolkozni sem volt időm, hát futottam tovább. Minden izmom megfeszült, de egyre közelebb ért hozzám az óriási monstrum. Miután feladtam minden reményt, tudtam, hogy itt ér véget minden. Nem leszek képes elrohanni, sem odébb ugrani a gigantikus lombkorona elől. Megadóan behunytam a szemem és vártam, hogy a kidőlő fa véget vessen mindennek.

A következő pillanatban pedig mintha egy óriási orkán ragadott volna magával egy fának csapódtam, és egy tócsába hullottam. Erős szorítást éreztem a karomon és egy aggódó hang szólongatott:

Emily, mond, hogy semmi baj! Kérlek, szólalj meg! - Kábán, erőtlenül feküdtem a nedves földön. Nehezen kinyitottam a szemem, de az esőtől nem láttam szinte semmit.

Egy férfialak rajzolódott ki lassan előttem, de nem láttam tisztán, ezért azt hittem álmodom.

Angyal. - Nyöszörögtem csendesen, szinte érthetetlenül, aztán halk nevetést hallottam.

Látom, most már rendbe jössz kislány! - Megpróbáltam minden erőmet összegyűjteni és tiltakozni a bosszantó „kislány” jelző ellen, de csak annyit tudtam kinyögni, hogy:

Azt hiszem. - Még mindig homályosan láttam, de sikerült felemelni a felsőtestemet a pocsolyából.

Nem kéne ezen a környéken mászkálnod ilyen időben. - Mondta enyhén arrogánsan az idegen hang, ami még így látatlanban is csiklandozta a fülemet, de én csak hunyorogtam és a bosszantó hanghoz tartozó arcot próbáltam megtalálni a sötétben.

Valahogy mégis sikerült feltápászkodnom, és felültem a fa tövében mit sem törődve a tócsával. Feltettem a szemüvegem és arra lettem figyelmes, hogy egy kéz nyúl felém. Odanyújtottam a kezem és felsegített.

Sötét volt és ő mégis olyan egyszerűséggel vezetett ki az erdőből mintha világos nappal lett volna. Amikor már majdnem a lakott terület határához értünk ránéztem, de ő egy pillantást sem vetett rám. A vonásai oly tökéletesek voltak akár egy szoboré, vagy mintha egy földre szállt angyaltól lopta volna őket.

Én csak némán bámultam rá. Bőre fehér volt, még az enyémnél is fehérebb, a fény szinte megtört gyönyörű bőrén. Szerettem volna megérinteni az arcát, de inkább összeszorítottam a fogaimat és megelégedtem azzal, hogy a kezemet fogja. Az érintése kicsivel hűvösebb volt, mint amilyet megszoktam, de ez egyáltalán nem zavart. A haja

csupa víz volt, tincsei sötétebbek voltak, mint az éj, de így ázottan is sokkal kifogástalanabb volt, mint bármelyik modell.

Arca nem is rezdült, látszott, hogy az a célja, hogy kivezessen az erdőből minél hamarabb. Ez egy kicsit elszomorított, bár nem értettem miért érdekel annyira az a furcsa idegen.

Aztán rájöttem. - Furcsa. Éppen, mint én. - Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy ragaszkodni kezdjek az ismeretlen alakhoz.

Az eső elcsendesedett, és mi csak mentünk a hosszú úton az utcalámpák fénye felé. Egy cseppet sem féltem, pedig nem ismertem őt. Valahol éreztem, hogy talán ez az esemény lehet a válasz az imáimra.

Amint odaértünk az első lámpaoszlophoz megállt, olyan határozottsággal mintha ezzel azt akarná mondani, egyedül kell továbbmennem. Kicsit még kóválygott a fejem s véletlenül kicsúszott a számon az, amit gondoltam:

Hogy csináltad ezt? - Talán véletlen volt, vagy talán azért mondtam, mert nem akartam, hogy elmúljon ez a pillanat. Végre találtam valakit, aki tényleg kilógott a világ megszabott keretei közül és ez rettenetesen imponált nekem. Meglepett arcot vágott és elmosolyodott.

Nem tudom, mire gondolsz. Kifejtenéd? - Nem tudtam válaszolni, mert elmerültem csodaszép halványkék szemének világában, ami ismét az igazamat erősítette.

Valami különös volt a pillantásában mintha valamit el akart volna rejteni előlem. Szinte kábulata estem olyan

tökéletes volt, mint egy átkozott baba.

Egy pillanatra megszédültem, de ő elkapott. Ezután jött csak a java, hiszen olyan csodálatos illata volt, amilyet földi teremtményen még sohasem éreztem. Nem mintha sok fiú tartott volna a karjában azelőtt, de akkor sem akartam, hogy elengedjen.

Rendben vagy? - Kérdezte aggódva, és megpróbált a lehető legtávolabb tartani magától. - Milyen gyönyörű és mégis milyen kegyetlen. - Gondoltam, és megpróbáltam összeszedni magam.

Rendben. - Nyöszörögtem, s valahogy közelebb húzódtam, de ebben a percben csaknem ellökött magától és halványkék szeme szinte feketének látszott.

Egy pillanatra elfordult és ökölbe szorította a kezét.

Most, mennem kell. - Mormolta és én valamitől hisztérikussá váltam.

Nem, azt nem teheted! Magyarázattal szolgálsz nekem! Tudom, hogy te mentettél meg! Mond el, hogy történt! Kérlek... - Ő csak állt ott, láttam, hogy a kezét már nem szorítja ökölbe, de éreztem, hogy valami baj van, csak még azt nem tudtam, hogy képes leszek-e megfejteni.

Én csak hazafelé sétáltam és láttam, ahogy a földön fekszel, odamentem és segíteni próbáltam. - Hebegte, és közben azzal az átható pillantásával megpróbált elkábítani.

Ez nem igaz! - Horkantam fel a buta magyarázat hallatán, de közben mégis ostobának éreztem magam. Fogalmam sem volt arról, hogy tulajdonképpen mit is képzelek magamról.

Te voltál, te segítettél... Mond el az igazat, kérlek! - Megfordult és megragadta a kezem. Olyan erősen szorított, hogy a csontjaimnak küzdenie kellett az egyben maradásért.

Ez az igazság, csak beütötted a fejed és ezért hiszed, hogy segítettem! Menj haza pihenni, nekem is mennem kell! - Olyan meggyőző erő volt a hangjában és a tekintetében, hogy óriási erő kellett ahhoz, hogy ellenálljak a megtévesztésnek.

Tudom, hogy nem így van... - Mondtam határozottan és megpróbáltam nem túl gyerekes képet vágni.

Beverted a fejed… - Erősködött, de én hajthatatlan voltam.

Tudtad a nevem! A nevemen szólítottál, pedig én sohasem láttalak! - Fakadtam ki, mire ő elmosolyodott.

Nem tudom, miről beszélsz.

A könnyeim elkezdtek potyogni, olyan dühös voltam már a következő érv felhozására készültem, mire ő átölelt. Olyan szorosan ölelt mintha féltene valamitől. Nem értettem a reakcióját, de boldog voltam, hogy újból érezhetem azt a mézédes illatot.

Felejts el! Kérlek! Így lesz a legkönnyebb! Tégy úgy, mintha nem is találkoztunk volna! Az igazsággal elvenném az életed, és ezt nem tehetem pont veled! - De akkor én löktem el magamtól.

Idefigyelj miszter titokzatos idegen! Most már itt vagy a szívemben magam sem tudom miért, és elismerem, hogy ez teljességgel irreális gondolat, de érzem, hogy fontos vagy nekem, és hogy én is fontos vagyok neked! Nem tudom, hogy ez egyáltalán lehetséges-e, de abban biztos vagyok, hogy nem

teheted azt velem, hogy eltűnsz! Ha ezt teszed, akkor valóban véget vetsz minden reményemnek és ezzel az életemnek is. - Hideg ujjaival átfogta hirtelen a számat ezzel belém fojtva a szuszt.

Te ezt nem értheted! - Kitörtem az erős fogásból, és ismét szónokolni kezdtem.

Te nem értheted! Megjelensz, és azt mondod, felejtselek el, magyarázattal szolgálsz! Tudom, hogy meghaltam volna, ha nem teremsz itt! Nem tudom, hogy csináltad, de rájövök akkor is, ha nem mondod el, és soha nem felejtelek el! - Láttam a meglepetést az arcán, de még mindig folytattam.

Talán szupererővel rendelkezel és repdesel az égen, én nem tudhatom! De azt tudom, hogy nem engedhetlek el! - Hangosan kuncogott és magához húzott.

Ettől féltem. Nem fogod feladni, igaz?

Soha nem fogom feladni! Megtalállak, akárhol is leszel! - Arca elszomorodott.

Nem tehetem! Nem tehetem tönkre az életed! Te ezt nem értheted! - Egyre keserűbb volt az arckifejezése. Láttam, hogy kínozza valami. Már nem érdekelt a titka, csak szerettem volna, ha újból mosolyra húzódik az ajka. Hirtelen átöleltem és olyan erősen szorítottam, ahogy tudtam. Éreztem, hogy elgyengül, végül ő is átölelt.

Aztán egyszer csak eltűnt, mintha csak a képzeletem kegyetlen játéka lett volna.

Az nem lehet, hogy mindezt képzeltem... az nem lehet, hogy csupán a képzeletem játéka volt... - Fuldokoltam szinte

pánikba zuhanva, egyszerűen nem akartam elhinni ezt a borzalmas feltevést és kínomban felkiáltottam.

Legalább a neved had tudjam meg! - De csak csend vett körül. Az a kínzó csend úgy nehezedett rám, mint egy óriási farönk. Azt kívántam bárcsak szakadt volna rám valóban az a fa, vagy maga az ég még az is jobb lett volna, mint ezt érezni.

A szél ismét erősödni kezdett, és ahogy a sötétbe bámultam, egyszer csak a távolból suttogást hallottam:

Adam Brown.

Tudtam, hogy nem lehet álom, felugrottam majd egészen hazáig futottam. Otthon nagy riadalommal fogadtak mivel már igen késő́re járt. Ügyesen kimagyaráztam a dolgot azzal, hogy amíg elvonult a vihar addig az állomáson vártam. Elhitték, és már mehettem is a szobámba. Felszökdeltem a lépcsőn és bevágtam magam mögött az ajtót, alig vártam, hogy lefürödhessek. Gyorsan lezuhanyoztam, megmostam a hajam aztán már ki is jöttem a fürdőből. Összeszereltem a hajszárítót és megszárítottam a hajam. Amint kész voltam bebújtam az ágyba és elégedetten mosolyogtam.

Hát még is igaz volt… Adam Brown…

Lehunytam a szemem és vártam az álmot, hogy elragadjon ez után a különös nap után. De nem tudtam aludni, folyton az aznapi események jártak a fejemben. Nem tudom hogyan tudott megmenteni, de boldogsággal töltötte el a szívem, ha arra gondoltam, hogy mindent értem tett.

Tudtam, hogy Adam egy sötét titok rejtekében él és még csak azt sem tudom, hogy hol lehet, de abba bele sem

mertem gondolni, hogy soha többé nem láthatom.

Még néhány óráig hánykolódtam az ágyon, aztán elnyomott az álom. Adammel álmodtam, csodaszép álmom éppen kibontakozott, amikor ismét rosszra fordult minden.

Épp az erdőben sétáltunk és ő meg akarta velem osztani, ami oly régen nyomja a szívét. A következő pillanatban ismét ökölbe szorult a keze akárcsak mikor megöleltem. Arca eltorzult, de cseppet sem féltem tőle, megadóan vártam a végzetem, de nem történt semmi. Sötét szeme nem engem vett célba, hanem az erdőt pásztázta. Valami előugrott a sötétből és elragadta mellőlem hirtelen, én pedig kétségbeesetten kiáltoztam utána. Rohantam a fák között teljes sötétben és egyáltalán nem zavart, hogy akár a vesztemet is okozhatja, akit épp meg akarok menteni. Vérfagyasztó üvöltés törte meg az erdő csendjét, mely úgy hasított belém akár egy tőr s ezzel véget ért az álmom.

Felültem az ágyamon, dobogott a szívem, mintha ki akarna szakadni. Felsóhajtottam és visszahuppantam a párnák közé. Az órára pillantottam még csak 3 óra volt, elmosolyodtam és áthemperedtem az ágy másik felébe.

Az álom még mindig aggasztott, de próbáltam elhessegetni és az én hősömre gondolni. Kavarogó érzések közepette újból elnyomott az álom, de azon az éjjelen már nem gyötört rémálom.

A szokásos időpontban ébredtem másnap, és azonnal felkeltem. Nem törődtem semmivel, gyorsan felöltőztem rendet tettem a szobámban, és a fürdőbe siettem. Lerohantam az emeletről és gyorsan bekaptam pár falatot a

reggelimből. Azt sem tudtam mennyi volt az idő, de már a kabátom rajtam volt s az ajtóhoz léptem. Édesanyám ebben a pillanatban szólított meg.

Emily még csak fél 6 van. Hová sietsz ma reggel? - Felnéztem az órára valóban és fél 6-ot mutatott, kissé megzavarodtam, de igyekeztem magabiztos látszatot kelteni, nehogy anya megneszeljen valamit.

Ma sietnem kell. - Szólaltam meg könnyedén. Anya jóváhagyóan mosolygott, látszott, hogy nem akar kitéríteni a napi rutinból.

Hát akkor én mennék is. Lehet, hogy kicsit később érek haza... szakköröm lesz délután. - Ez után a mondat után nagyot nyeltem és reménykedtem, hogy nem kérdez semmit a szakkörről. Megragadtam a kilincset és már akartam kilépni az ajtón mintha nagyon sietnék valahova.

Rendben kicsim, de egy percet várj még! - A szívem majdnem kiugrott a helyéről, biztos voltam benne, hogy sejti, hogy valami nem stimmel.

Igen? - Nyögtem szinte fájdalmasan.

Kicsim nagyon sajnálom, de le kell mondanom a hétvégi programunkat! Az egyik üzletkötő a cégnél nem teljesített túl jól és nekem kell elutazni helyette pár napra.

Ez fantasztikus anya! Hiszen ez azt jelenti, hogy elő fognak léptetni! - Kissé megkönnyebbültem.

Még ne örüljünk előre, de ha jól sikerül az út, akkor még erről is lehet szó. Szóval hétvégén egyedül lennél, mert apu is jönne velem. De ha gondolod, hívhatok valakit, hogy mégse

légy magányos!

Anyu ne csináld ezt, már nem vagyok kislány! Különben is, jót fog tenni egy kis egyedüllét, jövő héten sok lesz a dolgozat. De most mennem kell! Szia! - És ezzel a lendülettel már kint is voltam az udvaron.

Szia, kicsim! - De én már se láttam, se hallottam. Siettem, ahogy csak tudtam, magam sem tudom miért. Szerettem volna, ha csak egy percre is, de újra látni Adamet.

Aznap nem gyönyörködtem a megszokott tájban csak mentem az elképzelésem után. - Még az sem ejtett ámulatba, hogy beköszöntött a kedvenc időszakom. Az első köd tünékeny csillámport szórt rám mégsem voltam hajlandó beadni a derekamat. Küldetésem volt, és amúgy sem ígérkezett valami hatalmasnak a köd. Még nem telepedett rá az egész tájra sem.

Szaporán lépkedtem az erdei út felé, de minél jobban erőlködtem annál nehezebbnek, tűntek a lábaim és annál távolabbinak tűnt a megszokott kis erdei út. Mikor végül odaértem egy lelket sem láttam, de ott volt az a kidőlt fa, amely majdnem a vesztemet okozta.

Tudtam, hogy nem lehetett álom, ami tegnap történt velem, hiszen minden úgy van, ahogy emlékeztem rá.

Lassan szinte összeszorított fogsorral mentem végig a kis ösvényen. Rettentően féltem, hogy véget ér az út és Adam nem lesz sehol. Fürkésztem az erdő fáit, de a köd egyre sűrűbb lett és nem láttam semmit.

A hídhoz érve összeszorult a gyomrom nem akartam, hogy

így legyen vége. Ahogy távolodtam a buszállomás felé a híd szinte elveszett a ködben, és a szívem majdnem megszakadt. A könnyeim potyogtak akár a zápor az előző nap.

A buszhoz közeledve letöröltem az arcom és folytattam mindent, ahogy azelőtt tettem. A buszsofőr felengedett, köszönt és én ismét „felestem” a lépcsőn. A könnyeim szinte fojtogattak, ahogy a lépcsőről próbáltam felkenni, de nem sírtam. Felkeltem és eltűrtem az arcomról a hajam. Kimondhatatlanul nagy erő kellett ahhoz a mosolyhoz, amit magamra kényszeríttettem akkor.

Semmi baj, megesik az ilyesmi. - Mondtam megelőzve a sofőrt, de a hangom kishíján elcsuklott. Ő csak mosolygott és bólintott.

A helyemre kullogtam, leültem és csak bámultam ki az ablakon. Az iskolában sem találtam a helyem, borzalmas görcsben volt a gyomrom egész nap. Csak Adamre tudtam gondolni és arra, hogy bár ne mentett volna meg. Az egész hét így telt el, remények és csalódások közepette.

Vártam mindennap Adam felbukkanását, mindenhol őt véltem látni, a hangját hallottam, de egyetlen alkalommal sem került elő többé.

Amikor a valóság csendben odébball

Eljött a hétvége és eljutottam arra a pontra, hogy tényleg kezdtem hinni abban, hogy csak én képzeltem el a történteket.

Egész idő alatt ízlelgettem az emlékeknek gondolt képeket, és valamiért egyre jobban vágytam Adam személyére.

Pénteken hazadöcögtem egy újabb nyomorúságos nap után és csak le akartam heveredni. Furcsán passzív hangulat uralta a testemet és az agyamat egyaránt, ahogy a hét múlni készült és valahogy nem is akartam tenni a különösen elszigetelt állapot ellen. Azt gondoltam, ha már a saját agyam megpróbál az őrületbe kergetni, akkor valamivel vissza kell vágnom, és erre a negativitás volt a megoldás.

Anya és apa már össze volt csomagolva mire én hazaértem és csak arra vártak, hogy búcsút vegyenek egyetlen lánykájuktól, aki a héten még annyit sem beszélt hozzájuk, mint máskor.

Anya hosszasan és aggódva búcsúzott, úgy éreztem magam, mint egy 5 éves, de valahol mégis megértettem, mert ő volt az egyetlen, aki megérezte, hogy valami nagyon nem stimmel velem. Felsorolta a fontos telefonszámokat és elmondta, hogy nagyon vigyázzak magamra. Elragozta legalább ötféle képpen mennyire szeret és jó szorosan átölelt többször is. Nagyon jólesett, hogy aggódik, de megpróbáltam

megnyugtatni.

Nos, kicsim, akkor pihenj és ne vidd túlzásba a tanulást! Mennünk kell, nemsokára indul a gép. Szia, édesem! - Úgy ölelt meg mintha soha többé nem láthatna, persze én is viszonoztam. Nem akartam, hogy félreértse a viselkedésemet, hiszen az nem neki szólt, hanem a saját magam ellen indított hadjárat egyik lépése volt.

Jól van anya! Menj, mert apa már rég elbúcsúzott és vár a kocsiban! Szia! Sok szerencsét és jó utat!

Szia, kicsim!

Az ajtó becsukódott és már el is robogott a kocsi. Percek múlva már hallani sem lehetett, hogy merre járnak. A csend hirtelen teljesen átjárta a testemet és furcsa hűvösség futott végig a gerincemen.

Hát az enyém a ház... - Furcsa, mégis felemelő érzés volt. - Takarítottam, tévét néztem, zenét hallgattam, hogy eltereljem a gondolataimat a képzelgéseimről és a délután észrevétlenül elsuhant mellettem.

Este lett, egészen hátborzongatóan sötét és titokzatos pont, ahogy szerettem. Tudtam, hogy nem úsztam meg anyu gondoskodását és olyan 8 óra tájban csengettek. Kilestem az ajtón és Mary Alice szomszédasszonyra ismertem rá a sovány, középtermetű alakban. - A környékünkön csupa óriási országokból menekült emberek laktak, akik csupán nyugalomra vágytak. Ilyen volt Mary néni is, aki Angliából költözött ide.

Szia, Emily! - Vékony hangja remegett, mint egy beteg

kismadáré.

Jó napot, Mary néni! - Mosolyogtam és odaszaladtam a kapuhoz.

Édesanyád mondta, hogy nézzelek meg, de látom, hogy minden rendben van, így nincs is rám szükség. - Éreztem a hangján, hogy szeretne maradni és én sem voltam ellenére. Furcsa volt egyedül lenni és amúgy is úgy volt, hogy „büntetésben” vagyok, amit én magam szabtam ki a saját fejemre.

Tudtam, hogy a férjét már régen elvesztette és egyedül lakott, ezért inkább behívtam, hogy maradjon ma itt velem.

Kérem, maradjon, ha nincs más dolga mára. - Kicsit meglepődött, de láttam rajta, hogy örül a meghívásnak. Így hát együtt megvacsoráztunk, én pedig 9 órakor elvonultam a szobámba fáradtságra hivatkozva.

Hallottam, hogy a nappaliban nézi a tévét, én pedig lezuhanyoztam és belebújtam a pizsamámba. Úgy süppedtem az ágyba mintha hetek óta nem aludtam volna. Nem kellett sokáig próbálkoznom hamar elnyomott az álom. Sajnos azonban újabb rémképek zavarták meg az álmaimat.

Ismét az erdőben bujdosó fenevad és Adam harcát láttam, aztán felriadtam álmomból. Felültem az ágyon és a gondolatok veszettül kavarogtak a fejemben. Azt hittem, hogy végre sikerült kivernem Adamet a fejemből, de úgy látszott tévedtem.

Olyan 11 óra körül volt szóval nem sokat aludtam, ezért ismét visszahuppantam az ágyba és a sötét szobát bámultam.

Az ablakra pillantottam és láttam egy árnyékot, ami hirtelen úgy eltűnt mintha ott se lett volna. Odarohantam, felnyitottam az ablakot, kidugtam a fejem, a hűvös levegőtől megborzongtam, de egy ismerős illat csapta meg az orrom.

Ez Adam. - Suttogtam. Nem is gondolkodtam, egyik lábamat tettem a másik után teljesen megfeledkezve a korábbi büntetésemről, és már a tetőn is voltam. - Ez azért volt veszélyes hadművelet, mert nem az egyensúlyozó képességemről voltam híres. -

A köd éjjel még nagyobb volt, mint napközben, de cseppet sem féltem a magasban. A sötét szinte magába zárt, nagyon fáztam, hiszen mezítláb és pizsamában egyensúlyoztam a tetőn. Már majdnem a csatornához értem, amellyel azt terveztem, hogy le fogok ereszkedni rajta, amikor megcsúsztam a nyálkás tetőn.

Könnyedén gurultam a sötét mélység felé és a hidegtől nem igazán éreztem az ütéseket melyek a testemet érték. Behunytam a szemem és vártam a pillanatot, mikor a gerincemre érkezve már csak egy pillanatig érzek fájdalmat és vége. Amikor hirtelen újra éreztem azt az orkánt, amit a megmentésem estéjén.

Tudtam, hogy megmenekültem, és hogy aki megmentett az nem lehet más, mint Adam. A szemem nem mertem kinyitni hátha ismét eltűnik előlem, de éreztem hűvös ujjait a derekamon. Próbáltam türtőztetni magam, de amikor meghallottam a hangját, muszáj volt ránéznem.

Te teljesen megőrültél! Nem hiszem el, hogy ezt tetted. Majdnem meghaltál Emily, nem is beszélve az öltözékedről...

- Fortyogott, nekem mégis annyira jól esett, hogy újból hallhattam a hangját. Érezhettem a hűvös érintését és azt a mézédes parfümöt, amit bárhol felismernék és számomra ennyi elegendő volt.

Ne haragudj, kérlek én csak… én csak látni szerettelek volna. - Semmi erő nem volt bennem, de ő a karjaiban tartott és nem engedett el. Odahúzott jó közel, de láttam rajta, hogy rettentően szenved.

Ezt meg fogod bánni, de nem tehetek mást. Ne haragudj, kérlek! - A hangja keserűséggel volt megtelve.

Észbe sem tudtam kapni és már fent álltunk a tetőn. Oly könnyedén szökkent fel akár csak egy macska, és úgy tartott a kezében, mint egy kiló cukrot.

Akkor már tudtam, hogy egy különleges helyzetbe keveredtem. Adam könnyedén lépdelt velem az ablak felé, de láttam rajta, hogy valami bántja. Féltem, hogy ez a tökéletes pillanat elmúlik. Nem akartam én megtörni a csendet, mégis megtettem.

Adam… - Szólítottam meg reszkető hangon, de nem mertem ránézni sem. Érdeklődően nézett felém, talán látta rajtam a félelmet attól, hogy újra csalódnom kell. Tökéletes arcán halvány mosoly jelent meg, még én is meglepődtem vajon mért is mosolyoghat.

Igen? - Egyre jobban mosolygott, az a huncut kis mosoly olyan megnyerő volt mintha egy angyal mosolyogna egyenesen a mennyek kapujából rám.

Adam… - Kezdtem újra remegő hangon.

Ugye nem... ugye nem fogsz itt hagyni újból? - Kicsit elszégyelltem magam, hisz nem is ismertem és mégis erre kértem. Az arcom piros lett akár a rózsa, és szégyenlősen bámultam az ablakot miközben ő erős kezei között tartott.

Ugye tudod, hogy nagy bajba kerülsz, ha nem felejtesz el? És én ezt nem szeretném. - Mondta higgadtan, és az a meggyőzőerő... szinte magam is elhittem, amit mondott.

Mikor végre magamhoz tértem a bódult állapotból a szavai, mint éles kés hasítottak a szívembe.

Nem érdekel! Borzasztó volt ez a hét, azt hittem megőrültem és nem is létezel, még csak egy halvány jelet sem adtál magadról. - Áradtak belőlem a szavak mintha jogom lett volna számon kérni akármit is tőle. Ő pedig csak mosolygott, de ez a mosoly őszinte volt, mintha örült volna az én buta rajongásomnak.

Magához szorított és az illata elandalított, a szívem mégis úgy vert mintha maratont futottam volna.

Hirtelen olyat mondtam, amitől még vörösebb lettem.

Féltem... féltem, hogy bajod esett és ezért nem jössz. - Hangosan felnevetett, megráncolta a homlokát, végül mélyen a szemembe nézett.

Engem féltesz? Nem is tudom, ki zúzta halálra magát majdnem az imént... - Gúnyos grimaszt vágott, azonban az én reakcióm sem volt túl felnőttes. Kiöltöttem a nyelvem akárcsak egy durcás kisgyerek, aztán együtt nevettünk tovább.

Hűvös szellő simította végig a testemet és akaratlanul is

megremegtem, hiszen odakint mégis csak ősz volt. Adam azonnal olvasott bennem és odaadó pillantással nyugtázta a gyengeségemet.

Most már be kell, hogy vigyelek, mert a végén még megfagysz, és akkor hiába mentettelek meg.

Nem volt kedvem reagálni az újabb cinikus feltevésre, mert jobban lekötött, hogy a nyakába kapaszkodhatok.

Az eget puha szürkés felhőréteg takarta, csupán a hold halvány fénye ragyogott egy picikét át a sűrű takarón egyenesen megvilágítva a mi furcsa párosunkat. - Ezen egy pillanatra elmosolyodtam, de aztán gyorsan az uralmam alá hajtottam a mimikámat, hiszen nem akartam elárulni magamat. - Habár nagyon is tetszett a gondolat mi szerint én is tartozhatok valakihez, aki ennyire elképesztő.

Akkor, nem mész el, ugye? - Kérleltem szívszaggatóan, amikor magamhoz tértem a képzelgésből.

Tudod, hogy ha itt maradok, akkor valósággá válik ez az egész rémálom? - Az arca komor volt. Tudtam, hogy komolyan beszél, de nem érdekelt, hiszen ilyet még sohasem éreztem azelőtt.

Tudtam, hogy különleges és sokat jelent számomra, éppen ezért nem engedhettem el. Aki miatt kishíján önként vonultam diliházba muszáj, hogy jelentsen valamit, és mivel visszatért talán én sem csupán egy tévedés vagyok a számára… - Gondoltam, és a remény tényleg teljesen magával ragadott.

Amíg velem maradsz, addig nem érdekel, miféle álom szakad

rám…

Őszinte voltam és hálás, amiért visszatért. Tudtam, hogyha mégis elmegy, akkor csak az bizonyosodik be, hogy tévedés voltam és az nem, hogy én mennyire vágytam arra, hogy tévedjen.

Biztos vagy benne? - Egészen közel hajolt hozzám, de ettől még a lélegzetem is elakadt.

Ennél biztosabb sohasem voltam semmiben! - Szuszogtam és újból megremegtem. Nem kérdezősködött tovább, belépett velem együtt az ablakon és egészen az ágyamig cipelt.

Letett és leült mellém. Teljesen valószerűtlennek tűnt, hogy éppen egy ilyen különleges ember vágyjon pont az én társaságomra, de mégis ott ült mellettem. Mélyen a szemembe nézett aztán elmosolyodott, én pedig szokásomhoz híven zavarba jöttem.

Ennyire visszataszító lennék, hogy folyton mosolyogsz rajtam? - Kuncogni kezdett, én viszont nem nevettem.

Ugyan már, csak még gyönyörűbb vagy, mint emlékeztem. - Halványkék szemei ilyen közelségből sokkal igézőbbek voltak, mint amilyenre emlékeztem.

Mondja az, aki maga a tökéletesség…

Felállt és sétálgatni kezdett. Arra gondoltam talán visszataszítónak találta, hogy bámulom vagy észrevette, hogy mennyire fáradt a bőröm a kínzó rémálmoktól. Lényegtelennek tűnt, mert képtelen voltam nem követni őt és azt a kecses mozgását.

Az ablakhoz lépett és becsukta. - Akkor vettem csak észre, hogy a hold előbújt a felhőtakaró mögül és törékeny fényével megvilágította az ablakot.

Adam alakja így még tünékenyebbnek tűnt. Bőre halványan fehéredett és apró karikák látszottak a szeme alatt. Csak később tűnt fel milyen otthonosan mozog a szobában, mintha évek óta a vendégem lett volna, csakhogy ez volt az első látogatása. Legalábbis én erről tudtam biztosan.

Nos, tudod, hogy félned kellene tőlem? - Sandán néztem rá, majd előbújt belőlem a bátor oroszlán.

Egy percig sem éreztem félelmet veled kapcsolatban soha.

Észrevettem. - Elhúzta a száját, és rosszallóan csóválni kezdte a fejét. - Olyan volt, mint egy isten, ahogy a holdfény játszott sötétbarna haján. Bizonyos volt, hogy nem evilági teremtmény, aki velem szemben az ablaknak támaszkodott, mégsem éreztem idegennek vagy félelmetesnek. Egyszerűen csak lehetetlennek tűnt, hogy éppen velem történjen ilyesmi, és éppen az én szobámban ácsorogjon egy ennyire eszményi alak.

Pedig kellene… Egyáltalán tudod, hogy mivel állsz szemben? - Úgy láttam megtaláltam az érzékeny pontot, mert az arca szinte eltorzult ettől a mondattól.

Nem értettem hogyan gondolhat saját magára így, és be akartam bizonyítani, hogy az elmúlt hét folyamán én bárminek is képzeltem, sohasem rémültem meg tőle… hiszen akárki vagy akármi is legyen kívülről, belül az én furcsa idegenem rejtőzik.

Adam Brownnal. Azzal, aki megmentette az életemet. - Szajkóztam makacsul, de úgy láttam őt nem hatja meg túlságosan.

Odasiklott hozzám, amitől egy kicsit összezavarodtam, de igyekeztem uralni a helyzetet.

Leült mellém és egyenesen hozzám fordult.

Tudod milyen nehéz ez nekem? Igyekezlek megvédeni minden veszedelemtől és közben én jelentem számodra a legnagyobb fenyegetést.

Az elfojtott gondolataim mind a felszínre törtek, és az igazság iránti kíváncsiságom egy pillanatra az eszembe juttatta - Mi van, ha ő egy szörnyeteg? - Annyi mindenre gondoltam, annyi mindent elképzeltem, de ezt az egyet nem voltam képes elfogadni.

Tudom, hogy miért mondod ezt, de nem számít. - Kötöttem az ebet a karóhoz és makacsul fújtam egyet.

Meglepődnék, ha egyáltalán sejtenéd, de talán jobb lenne, ha tisztában lennél vele. - Hallgattam, mert tényleg nem tudtam pontosan „mi is lehet” ő, de túl lehetetlennek tűnt a gondolat. Nehezemre esett, de ha a józan eszemmel végig gondoltam, ő nem is létezhetett volna, hiszen ilyesmi nincsen.

Még mindig kétkedtem, úgy éreztem a képzelet határát súrolom, de egyre inkább úgy gondoltam, hogy nem bánom, ha megőrülök, csak had maradjak Adam mellett.

Nos? - Megráztam a fejem és megpróbáltam koncentrálni. Minden furcsasága ellenére számomra tökéletesen normális volt, de a kedvéért végig gondoltam újból minden

elképzelésemet.

Nem szóltam, mert úgy tűnt türelmesen vár az ötleteimre. A bőre hűvös volt emlékszem az utolsó érintéséből és természetfelettien vonzó az egész lénye, de ettől még nem lesz senki szörnyeteg…

Megérintettem a kézfejét és akkor rájöttem, hogy nem lehet szellem, hiszen képes vagyok érezni őt. - Angyalra tippeltem volna második körben, de nem mertem megemlíteni, mert tudtam, hogy dühös volna rám, ezért elengedtem a fantáziámat.

Az álmomban valamiféle állatra hasonlított, amikor eltűnt a sötétben, de mégis sokkal több volt: erősebb, gyorsabb, ügyesebb és kecsesebb.

Valamit biztos elkövettél, hogyha rettegnem kellene… - Ennyit bírtam csak kinyögni, de ő csak elmosolyodott.

Nem az a vonzó kedvesen bohókás mosoly volt, hanem egy fájdalomtól átitatott elgyötört rezdülés.

És félsz tőlem? - Hosszasan bámult rám, mint aki maga is tart attól, hogy igen lesz a válasz, de ahogy a szemébe néztem én nem éreztem kételyt.

Cseppet sem! - Jelentettem ki hatalmas elszántsággal.

Ebben a pillanatban eltűnt a sötétben, én pedig kétségbeesetten kutattam utána, de nem találtam. - Az lehetetlen, hogy egy ekkora szobában felszívódott. - Gondoltam, és felpattantam, hogy megkeressem őt.

Biztos vagy benne, hogy nem félsz? - Hangzott a

hátborzongató suttogás, aztán hirtelen a hátam mögött termett.

Hűvös leheletét éreztem a nyakamon, de meg sem rezzentem. Nem azért, mert nem akartam hanem, mert képtelen voltam rá. Valami tűhegyes dolog végigcsúszott a nyakamon, és ekkor rájöttem mi is az, amivel szemben állok.

A szívverésem felgyorsult és a valóság összeolvadt a képzelettel egy egészen csábító és halálos csapdát keverve a számomra. A mesék legsötétebb alakjával voltam egy helységben és még csak nem is akartam elmenekülni. A legveszélyesebb ragadozók egyikével szívtam egy levegőt az éjszaka leple alatt és csupán egyetlen harapás választott el a haláltól, mégsem reszkettem. - Egy igazi vámpír lenne az, akibe kezdtem menthetetlenül beleszeretni? - Tettem fel magamnak a kérdést, de nem érkezett válasz. Persze hogy nem, hiszen csak én hallhattam és én nagyon is jól tudtam a választ. -

Szeretlek. - Súgta a fülembe, aztán megfordított olyan könnyedén akár egy papírdarabot a szél.

A fejem szédült ettől az egyszerű szócskától és végre úgy éreztem megérte furának lenni annyi éven keresztül.

Szeretlek attól a pillanattól kezdve, hogy megláttalak! De most hatalmas bajba sodortalak, ezért vigyáznom kell rád, ahogy csak bírok.

Megrészegített, és akkor még azt sem bántam volna, ha azon az éjjelen véget ér az életem, hiszen már mindenem meg volt.

Nem értelek. Miért vagyok bajban? - Szólaltam meg színlelt tudatlansággal még így is, hogy a halványkék szempár sötét örvénylő tengerré változott a saját szemem láttára.

Most figyelj rám, és ne haragudj, kérlek!

Felemelt és odavitt az ágyhoz, óvatosan letett, majd a szemben lévő fotelnél termett és ő maga is leült. Tompa fájdalom töltötte fel a testemet. - Túl messze volt tőlem. -

Be kell, hogy valljam, már elég hosszú ideje figyellek téged. Először pár hónappal ezelőtt figyeltem fel rád az erdőnél, épp vadásztam, amikor megláttalak. - Megdöbbentem. Sohasem gondoltam volna, hogy engem és a vadászatot bárki is egy mondatban foglalná valaha, ráadásul nem egyszerű vadászatról volt szó.

És hogy-hogy nem én lettem az ebéded? - Összeráncolta a szemöldökét, én pedig elszégyelltem magam. Mégsem illett ide annyira a vicc, mint amennyire gondoltam.

Elindultam feléd és megláttam, hogy ragyogsz. - Folytatta, de én kénytelen voltam közbevágni.

Hogy mit csinálok? - Felnevettem, de ő megint összeráncolta a homlokát.

Ez elég komoly, úgyhogy ne szakíts félbe, kérlek! - Megadóan néztem rá és megfogadtam, hogy megpróbálok csendben maradni legalább egy ideig.

Mint mondtam, ragyogtál. Ezen a világon rengeteg természetfeletti lény él, borzalmas szörnyetegek és szinte mind a rád hasonlókra vadászik. - Most én ráncoltam a homlokom. Nem értettem miről beszél, de nem kérdeztem

semmit, mert nem akartam félbeszakítania.

Azért mondtam, hogy a rád hasonlókra vadásznak, mert te különleges vagy, sokkal különlegesebb, mint hinnéd.

Kezdett furcsává változni a helyzet. Izgatottság és értetlenség kóválygott a fejemben, hiszen azt már számtalanszor érzékeltették velem, hogy nem illek valamilyen körbe, de azt még sohasem hallottam, hogy különleges volnék.

Ezt meg hogy érted? - Éreztem, hogy a válasz talán végre az igazi magyarázat, amit mindig is kerestem, de féltem szembesülni vele.

Léteznek ezen a világon olyan lények, amelyeket még csak el sem tudod képzelni, és ezek között is a legkülönlegesebbek ti vagytok. Mi csak úgy hívunk titeket, hogy angyalok, de ez nem a teljes igazság, hiszen nem vagytok kis pufi lények, és glóriátok sincs. - Áhítattal hallgattam, de nem tudtam vajon tényleg valóságos-e a beszélgetésünk. Lehetetlennek tűnt a helyzet és az a sok információ, ami rám szakadt hirtelen a semmiből.

Az egyensúly fenntartása érdekében az égből időnként lehullik egy angyal, de sajnos nem túl jól találták ki ezt odafent. Általában éppen egy születés idején érkeznek a földre, és az éppen világra érkező gyermekben születnek újjá. Azért mondtam, hogy rosszul találták ki ezt odafent, mert ez által megfosztják az angyalokat minden emléküktől. Úgy élnek itt a földön, hogy nem tudják, hogy kik ők, és így nem is tudják megvédeni magukat. Nem túl sokat tudok rólatok, de azt tudom, hogy ha rátaláltok arra, ami boldoggá tesz

benneteket, akkor úgy ragyogtok akár milliónyi gyémánt. Ezért láttalak meg az erdőből, ahogy bóklásztál ott a fák között, olyan voltál, mint egy gyönyörű ékszer. - Végig gondolva nem tűnt annyira nagy butaságnak, hiszen tényleg az erdőben voltam a legboldogabb, de azért mégis egy rosszízű vicc kezdetére emlékeztetett.

Én egy angyal? Ez nagyon vicces Adam. Én is az Erdélyi misztériumok része lennék? - Felnevettem és eldőltem az ágyon, de egy szempillantás alatt ott termett mellettem Adam.

Nem hiszed el? - Olyan közel hajolt, hogy a szívem majdnem kiugrott a helyéről. A lélegzetem elakadt, mégis valami furcsa örömöt éreztem. Ebben a pillanatban a bőröm elkezdett ragyogni mintha ezernyi apró gyémántot ragasztottak volna hozzám.

Megrémültem és felugrottam az ágyról.

Mi történik velem? Te jó ég! - Adam csak mosolygott, a csillogás lassan halványodott, én pedig megnyugodtam.

Tehát valóban igaz! De így hogyan mehetnék emberek közé? - A szívem csak úgy kalapált és magam sem értettem a kérdésemet, hiszen miért akarna valaki oda menni, ahol nem látják szívesen, ha ekkora csoda történik vele.

Valójában ezt csak a természetfeletti lények látják. - Nagy megkönnyebbülést éreztem nem is tudom, talán azért mert sokkal könnyebbnek éreztem a testemet, mint azelőtt. A súlyos terhek mind lehullottak a vállamról és egy csapásra úgy éreztem tényleg tartozom valahová.

Nos, akkor nincs miért aggódnom, igaz? - Adam arcáról

eltűnt a mosoly, megragadta a kezem és mélyen a szemembe nézett.

Sajnos ez nem ilyen egyszerű. A természetfeletti lények számára te egy különleges elixír vagy.

Ezt meg, hogy érted?

A vámpírok és a különböző lények vadásszák az angyalokat, mert a vérük legyőzhetetlenné teszi őket.

És akkor te miért... miért nem... - Mielőtt befejezhettem volna a kérdésem hideg keze végigsimította az arcom. Újra ragyogni kezdtem, de ő csak mosolygott. Újból azzal a fájdalmas pillantással találtam szemben magam, amit még csak meg sem érthettem.

Sajnos én nem tudok ragyogni, de ugyanezt érzem. Soha sem tudnám elviselni, ha egy újjal is hozzád érne bárki. - Ahogy beszélt szinte bűntudatom támadt, azért mert én magam sodortam őt ebbe a helyzetbe, de ennek ellenére önző módon ragaszkodtam hozzá.

A távolból akartalak megvédeni. Nem akartam, hogy tudj a létezésemről és azt sem akartam, hogy megtudd angyali származásodat. Tudom, hogy nem érted, de ezzel, sokkal nagyobb szenvedést okozok neked.

Kérlek, ne mond ezt! - Az arcára tettem a kezem, lehunytam a szemem és koncentrálni kezdtem.

Éreztem, hogy a bőröm felforrósodik és tudtam, hogy ez csak egyet jelenthet. - Ismét ragyogok. -

Ha valóban ezt érzed, akkor tudnod kell, hogy sohasem

okozhatsz nagyobb fájdalmat annál, hogy egyedül hagysz. - Eben a pillanatban átölelt olyan szorosan, hogy a csontjaimban éreztem a pillanat kínját mikor elenged.

Akkor már nem érdekelt, hogy ki és mikor tör az életemre, tudtam, hogy ő itt lesz, és mindig megvéd akár az élete árán is. Milyen butaságnak tűnt, hogy éppen egy ilyen jelentéktelen lény miatt valaki képes volna feláldozni a hallhatatlanságát.

Adam mégis ott volt velem és tényleg létezett.

Azt gondolom egy napra elég lesz ennyi izgalom, pihenned kell!

Nem, nekem tudnom kell mindent rólad! - Tiltakoztam, de mind hiába.

Oly könnyedén karjai közé vett mintha csak egy kis falevél lennék. Óvatosan az ágyra tett és a takarót egészen a nyakamig húzta.

Az a bizonyos mosoly tükrözte arcának tökéletes vonásait, és én talán először az életemben úgy éreztem, még akár boldog is lehetek.

Pihenj csak nem fogok elmenni. Ne aggódj, soha többé nem szabadulhatsz meg tőlem, csak ha úgy akarod.

Bár a szájával nem azt mondta, de úgy ült ott az ágy szélén, mint aki búcsút int, s nem jön vissza soha többé.

Mindig velem kell maradnod! Ígérd meg, hogy nem tűnsz el többé! - Végre rám nézett és megdöbbenten látta az elszántságot a szememben.

Láttam rajta, hogy feladja az ellenkezést és nem menekül el többé. Elbűvölő mosolya ismét megvillant, mint mindig, arcát közel emelte hozzám és egy puszit nyomott a homlokomra. Én ettől fényesebb lettem, mint a nap, de legalább nem látszott, hogy elpirultam.

Ugye itt alszol velem? - Felnevetett, mintha egy nagyszerű viccet meséltem volna.

Emlékezz, én vámpír vagyok, nem szoktam aludni.

Magam is meglepődtem milyen egyszerűséggel fogadtam az új információt, és azt, hogy ő maga mondta ki, hogy mi is valójában.

Tehát akkor nem maradsz.

A fényem kihunyt hirtelen úgy mintha soha nem is világított volna azelőtt.

Soha nem hagylak egyedül! - Meredten bámulta a földet és oly elszántság sugárzott belőle, hogy beleborzongtam. Hirtelen felém fordult szemei sötétek voltak mintha valami féktelen dühre sarkallta volna, de ahogy nézte az arcom kemény vonásai egyre lágyabbá lettek. Egy óvatos mozdulattal arcomra helyezte hűvös kezeit erre a szívem egyre hevesebben kezdett verni.

Nem is tudom, hogy ez az egész, hogy történhetett meg, de azt tudom, hogy nagyon fogok rád vigyázni és egy hajad szála sem görbülhet, amíg én élek! - Elmosolyodtam.

Nos, akkor örökké biztonságban leszek.

Biztos vagy te ebben?

Fogai kivillantak, szemei pedig újra feketék lettek és akár az örvénylő mélység, úgy vonzottak magukhoz.

Nyakába ugrottam és úgy öleltem, ahogy csak bírtam. Tudtam, hogy félelmet akar kelteni bennem és így próbáltam megértetni vele, hogy bármi történjék is, sohasem félek, majd ha ő ott lesz velem.

Éreztem a meglepetést minden mozdulatában, pedig nem láttam az arcát. Lassan átölelt ő is és talán végre megértett engem.

Rendben, itt maradok, míg elalszol csak hagy életben addig! - Mindketten felnevettünk, de a tekintete ismét szigorúvá lett.

És most pihenj. Itt leszek veled, hiszen megígértem!

Védelmezően átkarolt, én pedig mellkasára helyeztem az arcom. Különös volt, hogy nem vesz levegőt, de én voltam a világon a legboldogabb. Ragyogásom sokkal erősebb volt, mint valaha talán csak a körvonalaim látszottak, és abban a pillanatban egy dobbanást hallottam. Ugyan csak egy pillanat volt, de tudtam, hogy Adam szíve dobbant meg.

Az elmúlt napok eseményei kavarogtak a fejemben, de nem is igazán voltam képes felfogni a velem történteket.

Lehunytam a szemem így nyerve még egy kis időt, amit Adammel tölthettem. Igaz ő maga nem tudott róla legalábbis meg se rezdült, de azért titkon reméltem, hogy ő is valahogy úgy érez, ahogy én.

Hűvös bőre átütött azon a puha kötött pulóveren, amit viselt, de egyáltalán nem bántam. Annyira elérhetetlennek tűnt még így is, hogy egészen közel voltam hozzá és ettől egy

kicsit elkeseredtem. Még mindig nem értettem mit is akarhat tőlem.

Megpróbáltam észrevétlenül beszippantani az illatát újra és újra, hogy jól az agyamba véshessem. Így biztos lehettem később abban, hogy nem vagyok őrült.

Egy másodperc töredékére azonban valami sötét utálatos gondolat villant fel az agyamban. - Adam egy vámpír. - Csengett a fülemben, mint egy idegesítő dallam, amit lehetetlen kiverni a fejből.

Hirtelen a rémálmaimból ismerős alak képét idézte fel az agyam, minden borzasztóságát egyetlen hatalmas mozaikba rejtve.

Az elbűvölő tekintet, a vonzó kinézet, az elképesztő illat mind egy halálos fegyver kiegészítő részletei. - Megrezdültem, de nagyon reméltem Adam azt gondolja, hogy csak álmodok.

Kishíján elhittem mindent, amit az agyam megmutatott aztán mégis ráparancsoltam: - Nem számít. - Az eszembe véstem mindent, ami csak történt velem az elmúlt héten és meggyőztem magam, hogy ő éppen ott van és én is ott vagyok, ahol lennem kell.

Az álom lassan, fokozatosan ereszkedett rám, testem apránként elernyedt és elmerültem az álmok tengerén. Nem álmodtam többé semmi rémisztőt és nem is gondoltam arra, hogy Adam veszélyt jelenthet a számomra. Egyszerűen csak bizakodtam, hogy végre az én csillagom is fel fog ragyogni és nem csak erőtlenül pislákol, ahogy eddig tette.

Reggel sokkal korábban ébredtem, mint máskor. Adam

azonban nem volt sehol, ezért kicsit félelmetes volt a helyzet, de igyekeztem összeszedni magam. Emlékeimből felidéztem az illatát, a pulóverének tapintását és azt a hűvösséget, amit a bőre rejtett magában. Nyugalomtól átitatott pillanat volt ez, és amikor megláttam a tükörben a karikás szemeimet értetlenül meredtem a saját képemre. - Végre nyugodtan aludtam mégsem segített. - Sóhajtottam és abban a pillanatban megláttam egy gondosan összehajtogatott papírost az asztalomon.

„HA FELÉBREDTÉL, GYERE AZ ERDŐBE ANYGALKÁM”: Adam. - Csak ennyi állt benne, de én ettől is a fellegekben éreztem magam. Ott úsztam én is a szürke pamacsos felhők között, és többé nem voltam hajlandó a földre engedni a lábam.

Gyorsan összekaptam magam, felöltőztem, megmosakodtam és lerohantam a nappaliba. Mary néni már nem volt ott, de írt egy köszönő üzenetet, azért mert vendégül láttam. Nem igazán figyeltem a kedvességére mivel már rég az erdőnél szerettem volna lenni. Szombat volt és anyáék csak hétfőn értek haza, tehát nem volt miért aggódnom.

Az asztalról elvettem egy almát és gyorsan megettem, felvettem a kedvenc oldaltáskám, bezártam az ajtót és már úton is voltam.

Kezdtem megszokni a ragyogást és észrevettem, hogy irányítani is képes vagyok. Arra viszont nem jöttem rá, hogy van-e valami más funkciója ennek a különös fénynek. Igyekeztem az erdő felé, szinte úgy éreztem, hogy szárnyalok, és e közben a fényemmel bíbelődtem. Mondhatom

szórakoztató volt, úgy éreztem magam, mint egy lámpa. Arra gondoltam majd megmutatom Adamnek, ha végre odaérek. Roppant boldog voltam, de féltem attól, hogy Adam még se jön el. Pontosan odaértem ahol megmentette az életemet, ott feküdt a kidőlt fa és igen ott volt nem messze tőle Adam is.

Egy ép fához támaszkodott és merengve nézett az erdő sűrűjébe fél szemmel azonban láttam, hogy követte az utam, amíg egészen hozzá nem értem.

Szia! - Elmosolyodott, aztán átölelt még magam is meglepődtem, de természetesen én is megöleltem. Meg sem vártam, míg megszólal, azonnal megmutattam, hogy mire vagyok képes.

Nézd! A fényem én maga irányítom! - Nem szólt csak óvatosan megborzolta a hajamat és magához vont.

Valamire kíváncsi lennék... - Böktem ki hirtelen felindulásból.

Éspedig? - Már nem is tűnt olyan jó ötletnek, mint amikor megfogalmazódott bennem, ahogy Adamet figyeltem.

Khm... nos... ugyebár... te vámpír vagy akkor, hogy lehet, hogy fényes nappal nem égsz el? - Felnevetett.

Ne higgy a meséknek! Attól tartok nekem nem árt a nap, sem a szenteltvíz.

Értem, tehát ha valaki foghagymát lóbál előtted, akkor maximum kineveted, igaz? - A feszült hangulat végre feloldódott és ezzel én is jobban éreztem magam.

Hát igen, hajlamosak ilyesmire az emberek, főleg a régebbi időkre volt ez jellemző. - Láttam az arcán, hogy biztosan

rengeteg élménye van ezzel kapcsolatban és én mindent tudni akartam.

Valójában a saját történetem is érdekelt és reméltem, hogy az idő haladtával több mindent megtudhatok az angyalokról is.

Tudod most már nincs menekvés, most már mindent tudsz erről a világról. A szívem mélyén mindig reméltem, hogy egyszer majd feltűnök neked és nem csak az árnyékodban járó démon leszek… és most eljött a pillanat, ha akkor mikor ezt kívántam tudtam volna, hogy ennyire megbánom akkor…

Akkor hagysz meghalni. - Könnyeimmel küszködtem, ezért elfordultam és az erdőt néztem hosszasan. - Bár elrohanhatnék és valahol az erdő mélyén békémet lelhetném, ebben majdnem biztos voltam.

Szavai mélyen a szívembe vágtak, és ha van a világon igazi fájdalom, akkor az a pillanat akár gyilkolni is képes lett volna.

Egy könnycsepp végiggördült az arcomon és egy elszáradt virág szárára hullott. A növény mintha életre kapott volna a könnycsepptől, és lassan kinőtt a földből. Ez olyan csodálatos volt, olyan mennyei, még a szavam is elakadt. Adam megragadta a kezem.

Nem úgy van, ahogy gondolod! Inkább én haltam volna meg, minthogy téged hagyjalak elveszni. Csak féltelek, tudom, hogy még nem érted, de ezzel rád szabadítottam a gonoszt. Szerettelek volna megvédeni magamtól, hiszen miattam vagy veszélyben most már örökre.

Letérdeltem a földre és magammal húztam Adamet is.

Látod ezt a kis növényt? Az imént a halálból hoztam vissza, és ha erre képes voltam akaratomon kívül, akkor képes leszek akarattal megvédeni magam.

De te ezt ne értheted!

Adam, nekem nem kell félnem, mert itt vagy nekem, vigyázol rám és nekem ez bőven elég. Kiemelkedtél az árnyékból, mely mindig elrejtett előlem és nem számít, milyen áldozatot kell hoznom, hogy melletted maradhassak, én megteszem!

Nem is tudod, mibe keveredtél, igaz? Próbálom magamnak bebizonyítani, hogy úgy lenne helyes, ha nem tudnál rólam, de rájöttem, hogy beleszakadna a szívem.

Nem érdekel, mibe keveredtem, amíg az oldaladon lehetek!

Butaság, de én is érzem.

Cseppet sem nagyobb butaság, mint hogy létezik egy angyal, aki a halálos ellenségét szereti. - Elmosolyodott, még mindig fogta a kezem és az a csodaszép mosoly az én arcomra is derűt hintett. Felállt és felhúzott, a virág a lábunknál mindeközben teljesen kihajtott szára erősebb volt, mint valaha és a virága fehér, mint a hó.

Azt hiszem elkezdődött egy új fejezet Emily és ez a fejezet örökké hozzád, kapcsol majd.

Az arcom elpirult. - Tényleg azt akarta mondani, hogy ő is szeret? - Gondoltam izgatottan, de valahogy hihetetlennek tűnt.

Ha már így alakult szeretnélek megismerni téged, szeretnék

tudni mindent rólad… és ha már itt tartunk, miért hívtál éppen ide?

Amit szeretnél, elmondom neked, nincs titkom előtted. Ezért is szeretnélek elvinni oda, ahol élek már hosszú ideje.

El sem tudtam képzelni, hogy mit tartogat majd számomra az út, de tényleg mindent tudni akartam Adamről. Többé már nem voltam hajlandó rettegni, éreztem, hogy a sors úgyis oda vezet, ahová el kell érnem és addig annyi elég volt, hogy Adam mellettem áll.

Az árvaház

Fogtuk egymás kezét amint elindultunk visszafelé a régi malom irányába.

Miért megyünk visszafelé? Azt hittem, hogy az erdőn át megyünk majd.

Kissé messzebb lenne az erdőn keresztül, és még nem akarlak kitenni a vámpírok utazási módszerének. - Arcán kissé gúnyos mosoly jelent meg, erre enyhén dühbe gurultam.

Miért hogyan utaztok ti vámpírok? Ha lennél olyan szíves elárulni. - Morogtam, de valójában tényleg kíváncsi voltam.

Idővel mindent megtudsz, megígérem! Azt gondoltam így sétálhatunk egyet kettesben. - Azonnal megenyhültem és rámosolyogtam arra az öntelt vámpírra. - Istenem hogy én mennyire leplezetlenül kedvelem őt. - Gondoltam és még abba is belepirultam.

Nos, rendben van, akkor menjünk! De mesélj egy kicsit arról, hogy hol is laksz, és hogy tulajdonképpen mit csinálsz? - Nem tudtam mennyire reális egy ilyesféle kérdés, de meg kellett próbálnom.

Az, az igazság, hogy nagyon messze lakunk a kíváncsi szemektől mélyen az erdőben, de a lakóhelyünk le van jegyezve itt az emberek világában is. Ugyanis egy árvaházat működtetünk, aminek én lennék a vezetője.

Az örökös vezetője. - Rám mosolygott és folytatta tovább a történetét, hiszen tudta, hogy ezzel nem akartam rosszat.

Jelenleg Ifj. Adam Brownként tartanak számon, úgy tudják, hogy én örököltem az árvaházat apámtól, de valójában mindig is az enyém volt. Mióta ráébredtem, hogy az emberek mellett sokkal könnyebb élni elvégre valaha én is ember voltam… és így talán egy kicsit az is maradtam. Körbe jártam a világot mire megtaláltam ezt a káprázatos helyet és itt végre nyugalmat találtam.

A régi malom épületéhez értünk. Adam megállt egy pillanatra körülnézett, hogy lát-e valakit a közelben, de a megszokotthoz híven senki sem járt arrafelé. Megindultunk a régi malom hatalmas vaskapui felé, amelyek már kissé rossz állapotban voltak és befutotta őket a borostyán is. - Eszembe jutott mennyiszer szerettem volna itt bemenni, de sohasem volt bátorságom hozzá. És most még is sikerült, valójában Adamet még a pokolba is követtem volna.

Erős kezével oly könnyedén nyitotta ki a rozoga vaskaput, mintha csak egy játékszer volna. Udvariasan előre engedett, átbújtam a keze alatt a borostyán nedves levelei hozzáértek az arcomhoz, ahogy beléptem a malom hatalmas udvarára. Adam utánam lépett be az udvarra látszott, hogy őt is megsimogatták a borostyán levelek, mert tökéletes arcán apró gyémántoknak látszó vízcseppek mutatkoztak.

Óvatosan becsukta a kaput és a borostyán kifogástalanul visszailleszkedett a régi helyére, mintha be sem jött volna senki azon a kapun.

Kérlek, folytasd! Hogyan tudtad megoldani, hogy ne jöjjenek rá, hogy te vagy az egyetlen tulaj? És ahogy ki tudtam venni a szavaidból többen vagytok, igaz?

Eléggé nyomasztó megoldást találtam az öröklési procedúrára. Készítettem egy kriptát a családom számára, amelyben nagyjából minden kilencvenedik évben eltemetem Adam Brownt. Szerencsére most éppen 19 éves lehetek. - Kissé meglepődtem, hiszen nem mindennapi dolog hogy valaki 90 évvel dobálózik és persze az sem, hogy saját magát temeti el.

Az elején eléggé nehéz volt, de az idő haladtával csatlakozott hozzám néhány barát, akik mostanra a családommá lettek. Az ő segítségükkel már nem olyan nehéz megoldani a helyzetet, de be kell vallanom, hogy régebben nem kellett annyi ravaszkodás, mint mostanában.

Szinte körül sem néztem a malom romjai között annyira lekötött a beszélgetés, vagyis inkább a történet. Érdeklődéssel figyeltem a mesélő Adam arcát, de valami szöget ütött a fejemben, és muszáj volt megkérdeznem tőle.

Mond csak Adam, ezek a „barátok” szintén az árvaház örökös lakói? - Nem hangzott annyira hátborzongatónak, mint a fejemben ezért inkább nem ragoztam.

Nos, igen. Ők mind hasonlítanak hozzám. Előre is bemutatom őket neked, mert ők már sokat tudnak rólad.

Na, szép. Persze nekem semmit sem meséltél!

A hatalmas omladozó malom épülete rengeteg másik építményt is rejtett bizonyára a régi dolgozók szolgálati lakásai voltak. Adam odavezetett egy padhoz az egyik épület mellett és leültünk.

Miért várunk, nem hozzád indultunk Adam?

Gondoltam még úgy is itt az egész nap, és van még mit mesélnem, mielőtt odaérünk. Először Demon érkezett az árvaház környékére és mivel egyáltalán nem gyűlölte az embereket a környékbeli vámpírok nem fogadták be. Ezt követően csatlakozott hozzám. Azóta a legjobb barátaim egyike. - Bólogattam és közben próbáltam megjegyezni, miket említ meg a barátaival kapcsolatban, de Demon nevét nem volt nehéz megjegyeznem.

Később furcsa, megmagyarázhatatlan dolgok kezdtek történni az árvaházban. Úgy tűnt el akarnak minket üldözni az otthonunkból, pedig épp végeztünk a felújításokkal. Nem sokkal később Demon elkapott egy apró szőke lánykát, aki meg volt győződve róla, hogy mi gonoszak vagyunk és el akart pusztítani minket. Elmagyaráztuk neki, hogy mik a terveink és hogy kik vagyunk, de elég hajthatatlan volt. Később rájöttünk, hogy ő egy démon valójában. - El sem tudtam képzelni mit is takarhat a démon kifejezés, de megpróbáltam elképzelni.

Hamarosan megismerkedhetsz Ellyvel. A furcsa események okozójának Ellyt gondoltuk, de kiderült, hogy ő mégsem bízott bennünk túlságosan. A barátja Damien továbbra is bujkált mindaddig, amíg Elly megbizonyosodott a biztonságról.

Szóval akkor Elly és Damien. - Böktem ki véletlenül teljesen megfeledkezve magamról.

Így van. Az utolsó természetfeletti lény, aki előtted, betette az árvaházba a lábát és jó szándékkal érkezett az Amanda volt. Sebesülten találtunk rá az erdőben, úgy véltük a falkája hagyta magára. - Falka. - Ízlelgettem a szót, de sehogy sem

akaródzott összerakódni a kép erre Adam azonnal kapcsolt.

Amanda egy vérfarkas. Később kiderült, hogy nem volt hajlandó tovább embereket öldökölni, ezért kitaszították a falkából. Kis híján, megölték őt… - Elborzadtam a gondolattól, hogy léteznek olyan lények, akikben szemernyi kegyelem sincs.

Ezek az események évtizedek alatt folytak le így lett a mi kis csapatunk összekovácsolódott és erős. Visszatérve arra, hogy hogyan tudjuk eltitkolni az örök életet Amandának támadt egy ötlete. A démonok alakváltoztató képességével könnyedén teremthetünk egy kisfiút, akinek később átvehetem a helyét. Úgysem mutatkozom túl sokat az emberek előtt.

Ahol kisfiú van, ott kell egy apának és egy anyának is lennie. Csak azt a részt Adam ügyesen kicenzúrázta a történetből - Gondoltam és elkeseredtem.

A szemem egy apró kőre szegeztem a földön nem bírtam ránézni Adamre féltem, hogyha rápillantok, akkor elrohanok. Valószínűleg megérezte, mert az arcomat óvatosan maga felé fordította az ujjával és hírtelen megcsókolt.

Hideg ajka mintha felmelegedett volna az enyémen, lángolt a levegő körülöttünk. Aztán hirtelen elengedett, szemei sötétek lettek egy pillanatra, majd ismét a gyönyörű halványkék szempár nézett vissza rám.

Ne haragudj rám, kérlek. Nem akartam tiszteletlen lenni.

Én nem bántam, de… de te miért csókoltál meg?

Mert… - Nem folytatta egyszerűen csak felállt és a karjába

vett.

Most megmutatom neked, hogy hogyan utazunk mi vámpírok. - Terelte ügyesen a témát, de nagyon is jól tudtam mit gondol. Ahogy hozzám ért, ahogy rám nézett, az mindent elmondott.

Kapaszkodj nagyon erősen és hunyd be a szemed. - Ráhallgattam és a mellkasára szorítottam a fejem. Olyan gyorsan száguldottunk végig az erdőn, mint a szél és már ott is voltunk az árvaház területén.

Adam letett, én pedig gyönyörködtem az árvaház hátborzongató szépségében. Gyakorlatilag semmilyen út sem vezetett ki onnan csak egy satnya földes út, amely valószínűleg legtöbbször nem járható.

Az erdő védelmezően körbezárta a hatalmas kastély jellegű épületet. Óriási rét volt az előterében még vagy 10 percig tartott, míg elértük valóban az árvaház épületét. Persze ez az én tempóm hibája volt.

Az a kert még így ősszel is elvarázsolt. Az egész terület telis-tele volt lehullott levelekkel, a kopasz fák tekintélyesen vették körbe azt a mesebeli épületet, olyan csodálatos volt, mint egy álom.

Lépcsősor vezetett egészen az ajtóig, csak ámulni bírtam az elrettentő kőoszlopok láttán melyek tartották azt a csodálatos épületet. Az ódon, ám még is kifogástalan állapotban lévő építményt borostyán futotta be.

Az ajtó fából készült és egy gyönyörű díszes vaskopogtató mintaszerűen helyezkedett el rajta. Úgy éreztem magam, mintha egy tündérmesébe cseppentem volna, szinte minden

Adamre emlékeztetett az egész hely olyan volt, mint ő:

Tökéletes. - Véletlenül csúszott ki a számon, de valóban úgy is gondoltam.

Látom elnyerte a tetszésed.

Csodálatos ez a hely, úgy érzem, mintha századokat repültem volna vissza az időben. Olyan furcsa, teljes békét érzek pontosan úgy, mint veled kapcsolatban.

Ennek örülök Emily. Hát akkor nincs, más hátra menjünk be.

Adam odalépett a hatalmas ajtóhoz és kitárta előttem, de ahogy beléptem még jobban elképedtem. Óriási terem tárult a szemem elé valószínűleg bálokhoz használhatták. Kétoldalt egészen sötét fából készült lépcső vezetett a karzathoz mely még biztosabbá tette bennem hogy itt valaha bálokat rendeztek. - Ez a hely maga a megvalósult álom. - Gondoltam, de nem tudtam ennyi szépséget elraktározni.

Adam ez a hely meseszép! De mond csak, hol vannak a gyerekek? Eddig még egy lelket sem láttam sehol.

Éppen Amanda foglalkozásán vesznek részt. Ilyentájt mindig nagy a csend itt.

Te lennél Emily? Örülök, hogy megismerhetlek! - A karzat felől érkezett a köszöntés.

Felnéztem és megláttam egy apró törékeny lányt. Adamre pillantottam.

Miért nem üdvözlöd te is Ellyt?

Örömmel, induljunk.

Attól tartok arra nem lesz szükség.

Ezt meg hogy érted? - Megfordultam és a törékeny szőke lány ott állt pont mögöttem. A szívem majdnem kiugrott a helyéről úgy kalapált.

Ezt meg… Ezt meg hogy csináltad?

Ne haragudj, hogy megijesztettelek, csak üdvözölni szerettelek volna. Elly Light-nak hívnak. - Törékeny kezét nyújtotta felém olyan fehér volt akár csak Adam és pont olyan tökéletes is. Haja eltakarta a szemét mintha kerülte volna a szemkontaktust.

Örvendek Elly az én nevem Emily Redway. Kérlek, bocsáss meg az iménti, viselkedésemért csak nem vettem észre, ahogy lejöttél a lépcsőn. Eléggé szórakozott vagyok. - Magyarázkodtam, de úgy tűnt jól szórakoznak rajtam.

Elly megkérhetlek, hogy vezesd körbe Emilyt és mutasd be a többieknek, nekem akadt egy kis dolgom. - A szőkeség bólintott, én viszont kezdtem aggódni.

Ne haragudj Emily, de úgy néz ki, délután jön egy pár, akik szeretnének örökbe fogadni. Ugye nem haragszol rám?

Semmi baj Adam, de ugye ez alkalommal visszajössz? - Emlékeztettem az ígéretére és egyben mosolyt is csaltam az arcára.

Természetesen. Nos, elnézést hölgyeim és jó szórakozást hamarosan jövök.

Adam felsétált az emeletre bizonyára ott volt a dolgozószobája. Rossz volt nézni, ahogy elmegy, de tudtam,

hogy hamarosan visszatér.

Elly folyamatosan a földet nézte hideg szőke tincsei az arcába omlottak úgy, hogy a szemeit teljesen eltakarták. Rossz érzés fogott el, de megpróbáltam elfojtani.

Elly, kérlek, ne haragudj, ha megbántottalak valamivel, igazán nem volt szándékos!

Szó sincs erről.

Nézz, rám kérlek! Adam mesélt rólad nem fogok megijedni.

Nem hinném, hogy Adam elmondta, hogy miért hozott ide… - Meglepett a kijelentés, de nem hátráltam.

Ezt meg hogy érted? Azért hozott ide, hogy megismerjelek titeket.

Valójában… Nagyon éhes voltam… és a te lelked olyan tiszta és sértetlen… Adam nem bírta nézni, ahogy szenvedek… Egy angyal lelke elmulasztja majd az éhségem… - Lassan felemelte a fejét, szemei fel voltak akadva, mint aki mély transzba esett. Tépőfogait felém, villogtatta, láttam, hogy semmi esélyem a menekvésre. A szíven egészen a torkomban dobogott nem tudtam elhinni, hogy Adam hazudott, és azt sem hogy itt vége az életemnek.

Ördögi mosoly jelent meg az arcán és én elkezdtem rohanni. Az ajtót kilöktem magam előtt és úgy szaladtam a mezőn, ahogy csak bírtam. Hírtelen megcsúsztam az avaron és a földre estem. Elly előttem termett, én pedig megadóan feküdtem a földön. Reszkettem, mint a nyárfalevél, de még utoljára a gyilkosom szemébe akartam nézni.

Csak nem félsz? - Közel hajolt hozzám, éreztem, hogy most vége az egésznek lehelete olyan hűvös volt, hogy majdnem megfagyott a lelkem tőle. Nem tudtam sírni olyan volt, mintha megbénított volna. Rettentően féltem.

Felemelkedtem a földről, de nem én akartam, képes volt irányítani a mozdulataim, ami borzasztó érzés volt.

Ne! - Üvöltöttem torkom szakadtából mire az apró szőkeség visszaváltozott.

Beugrottál! - Visította, én viszont nem kaptam levegőt.

Mi?

Ugyan, csak nem gondolod, hogy bántani foglak. Csak kíváncsi voltam mindent elmondott-e a mi kis főnökünk. - Még mindig ziháltam, de végül nagy nehezen sikerült megszólalnom.

Azt hittem meg fogok halni. Bár nem bántam volna, ha igaz lett volna, amit mondtál. - Odalépett és felsegített.

Gyere, menjünk be a házba! Be kell, mutassalak a többieknek, és azt hiszem, kell egy másik ruha is. Ne haragudj nem gondoltam, hogy elszaladsz. De tulajdonképp elég vicces volt.

Ez egyáltalán nem volt vicces! A ruháért viszont nem haragszom. Ugye a többiek nem ilyen mókamesterek, mint te? Azt már lehet, hogy nem élném túl.

Tényleg ne haragudj, de be kell, valljam egy valaki a segítségemre volt. Damien végig itt volt.

Hát ez szép fogadtatás mondhatom. Remélem más már nincs ilyen vicces kedvében. De ha itt van Damien akkor miért nem

bújik elő? Én nem tudom leharapni a fejét.

Parancsára hölgyem! Damien Dark jelen! - Hihetetlen volt Damien pontosan az ellenkezője volt Ellynek. Rövid fekete haj és fekete szemek és az a tökéletes fehérség. Elbűvölők voltak együtt.

Szia, Damien! Én Emily vagyok. - Odanyújtottam a kezem és Damien szívéjesen fogadta.

Remélem nem haragszol az iménti kis tréfáért. - Mosolyogta, én pedig megpróbáltam megigazítani a szívverésemet, ami a kis affér óta nem igen akart helyre állni.

Menjünk be gyorsan, még a végén megfázol!

Ismét a házban voltunk, amikor hirtelen a semmiből előugrott egy barna hajú lány és a nyakamba vetette magát. Úgy dőltem el az ajtóban, mint egy kirakati bábú és ezek után már tényleg nem tudtam mi történhet még velem.

A lány szintén kifogástalanul fehér volt vállig érő barna hajat viselt szemei barnák voltak és barátságosak.

Te biztos Amanda vagy örülök, hogy megismerhetlek, én Emily vagyok!

Szia, Emily igen én vagyok Amanda, de szólíts csak Mandynek! Gyönyörűbb, vagy mint Adam mesélte. De mi történt ruháddal? Csak nem? Elly és Damien…

Ebben a pillanatban hátraszaltózott és már talpon is volt velem ellentétben. Négykézláb állt, mint a farkasok mikor készülnek leteríteni az áldozatukat, de ezúttal nem én voltam a kereszttűzben, hanem a két mókamester. Hirtelen előbújtak

hatalmas tépőfogai és a szeme úgy izzott akár egy vadállaté. Rávetette magát a két fiatalra azt hittem, megeszi őket, de csupán a szájába vette a ruhájuknál fogva és már fel is szökkent az emeletre.

Egy pillanatra egyedül maradtam legalábbis azt gondoltam. Felnéztem a karzatra azon az oldalon ahol Adam eltűnt, ott állt egy igen magas fiú sötét haja és tökéletes vonásai voltak akár csak Adamnek. Elmosolyodott aztán elsétált az emeleti folyosón. Valószínűleg a döbbeneten mosolygott, ami az arcomra volt írva az előbbi események miatt.

Időm sem volt feleszmélni Amanda már vissza is tért.

Ne haragudj a ruhád miatt, a két csirkefogó megkapta a büntetését. Gyere, keressünk, neked valamit mielőtt Adam előkerül. Már 7 óra van.

Micsoda? Már ennyi az idő?

Majdnem haza akartam rohanni, de rájöttem, hogy anyáék majd hétfőn érkeznek és akkor még csak szombat volt, és amúgy sem szándékoztam Adam nélkül sehová menni.

El kell menned? Azt hallottam Adamtől, hogy ma itt maradsz.

Nem, nem kell elmennem, csak megfeledkeztem az időről, ha nem okozok gondot, szívesen maradok még. A ruháért pedig nem haragszom, remélem, nem büntetted meg őket nagyon! Nem szükséges ebben is teljesen jól elvagyok. - Mentegetőztem, de Amandán látszott, hogy nem fog engedni az igazából.

Ugyan már, csak természetes, hogy maradsz, és ne vitázz,

megyünk, keresünk neked valami ruhát, mert Adam mindnyájunkat felfalja, ha megfázol!

De igazán nem…

Ne vitázz… gyere, menjünk!

Nem volt értelme ellenkezni egy vérfarkassal szemben, úgy hogy vele mentem. Felsétáltunk azon a lépcsőn, amelyen azelőtt felment Adam és ahol azt a furcsa fiút is láttam korábban.

A folyosó hosszú volt és újabb és újabb folyosókba nyílott. Az volt az egyetlen baj, hogy nem láttam semmit, mert sötét volt, de gyönyörű régi festményeket és gyertyatartókat képzeltem a falra az út során… Olyan volt, mint egy régi kastély és a képzeletemnek ez tetszett.

Amanda hirtelen megállt megszakítva a képzelődésemet.

Jaj de buta vagyok! Itt a vak sötétben vezetlek már mióta. Ne haragudj farkas ösztön én, látok!

Nem válaszoltam, de megpróbáltam jelentőségteljesen az irányába nézni, mire mind ketten felnevettünk. - Úgy gondoltam Amanda jó barátnőm lesz és ehhez nem volt semmi kétségem.

Emily nem fogsz félni, ha elmegyek és felkapcsolom a villanyt a hallban? Szeretném, ha látnál is valamit a házból.

Nem, semmi gond megleszek addig! - Hazudtam egész hihetően.

Igyekszem vissza Em, farkas módra kapcsolok.

Aztán se, szó se beszéd eltűnt a sötétben. - Szép kis helyzet, egy ősi kastélyban egyedül a sötétben. - Gondoltam és megpróbáltam megnyugodni.

Éreztem, ahogy átölel a sötét, a régi fa ajtók illata körül lengte az egész épületet, és szinte akaratlanul mesélték történetüket. Hátborzongató volt.

Óvatosan megpróbáltam megtalálni a falat, de nem volt túl egyszerű a széles folyosón. Elindultam az egyik irányba és nekiütköztem valakinek.

Te jó isten! - Valami sokkal cifrább jutott az eszembe, de szerencsére jó volt a neveltetésem.

Nos, nem egészen… és benned kit tisztelhetek?

Emily vagyok, és a frászt hoztam magamra.

Ekkor eszembe jutott a képességem. Adamre koncentráltam és kigyúlt a fényem, ami beragyogta az egész folyosót, és így a titokzatos idegen alakja is kirajzolódott.

Az a fiú volt az, akit korábban láttam. Szürke inget és fekete nadrágot viselt. Arca pont olyan tökéletes volt, mint Adamé, szemei zöldek voltak és a bőre még talán fehérebb, is mint Adamé.

Üdvözöllek Emily. - Mondta barátságosan és én máris jobban éreztem magam.

Ne haragudj, hogy beléd botlottam. - Lekuporodtam a földre a fal mellé és kihunyt a fényem, talán túlfáradt voltam vagy nem is tudom már mi történt.

Jól vagy Emily? - Úgy mondta ki a nevemet, mintha ismerne,

legalábbis olyan érzés volt. Végül ő is odakuporodott mellém.

Persze, semmi baj.

Szeretnéd, ha kivezetnélek innen? - Mielőtt válaszolhattam volna világosság lett és Amanda már ott is volt a folyosón. Kissé csalódással töltött el, hogy visszajött és most el fog rángatni ruhát próbálni. Meg persze ott volt az a titokzatos fiú, akivel kapcsolatban valahogy olyan érzésem volt mintha ismerném. Mégsem tudtam róla semmit, és ez volt a fura része. Talán azért gondoltam ezt, mert ő volt az egyetlen, aki nem akart megenni, nem vicsorgott rám a tépőfogaival csak segíteni akart. Felállt mellőlem és engem is felsegített, kezei olyan hidegek voltak, mint a jég.

Köszönöm.

Látom, megismerkedtél Demonnal! - Mosolyogta Amanda én pedig meglepetten gondoltam végig, hogy a fiú még csak be sem mutatkozott nekem.

Nos… én… akkor mennék is. Sziasztok! - És olyan gyorsan tűnt el a folyosón mintha ott se lett volna.

Ebbe meg mi ütött Emily?

Nem tudom. - És valóban fogalmam sem volt róla.

Na, mindegy is, menjünk tovább a következő folyosón lesz a szobám.

Tehát ő volt Demon. Nem értem mi volt ez az egész, hiszen az elején olyan kedves volt. Megpróbáltam erről elterelni a gondolataimat és a falak díszítését figyeltem, amik olyanok voltak, mint amilyennek elképzeltem őket. Kivéve,

hogy felettünk lámpák fénylettek.

Odaértünk Amanda szobájához és bementünk. Leültetett az ágyra és a gardróbhoz ment. Kinyitotta és rengeteg ruha volt benne, de ezek nem olyanok voltak, mint amilyeneket ő hordott.

Ezek a ruhák sohasem voltak rajtam, de szerintem neked tetszeni fognak! - Egy szoknyát pillantottam meg Amanda kezében.

Ezt próbáld meg Emily, azt hiszem ez tökéletes lesz.

Felvettem a szoknyát, ami majdnem földig ért a derekán csipke díszítette és egy szatén szalag volt rajta pont középen, ami majdnem a szoknya hosszúságával vetekedett.

A szoknya alja fodros volt és a fodor alól tüll lógott ki. Kicsit feljebb szatén szalag és csipke díszítette. Tökéletesen illeszkedett rám. Aztán felvettem hozzá az ujjatlan fekete toppot, amit Amanda adott. Mind kettő kifogástalanul illett rám. Nem is értem, hogy ez hogyan volt lehetséges, hiszen Amanda ezt nem tudhatta.

Hűha! Nagyon jól áll neked! De attól tartok a cipőt is le kell, hogy cseréld! - Lepillantottam a lábamra melyen egy sáros fekete tornacipő virított. Valóban nem illet, a ruhához. - Gondoltam az már tényleg nem létezik, hogy egy cipőt is előhúz szekrényből - De még is így történt odasétált egy másik szekrényhez és előkapott egy kis fekete cipőt.

Na, ez éppen tökéletes lesz! Próbáld csak fel! - Felvettem a cipőt mely éppen ráillett a lábamra. Nagyon szép volt egy kis balettcipőre emlékeztetett és egy kereszt díszelgett rajta.

Rettenetesen jól éreztem magam ebben az öltözékben azonnal ragyogni, kezdtem, de gyorsan „kikapcsoltam” mert zavarba jöttem Amanda előtt.

Nagyon jól áll neked ez a ruha! Most én is felkapok valamit az ünnepélyre és mehetünk is az étkezőbe!

Nagyon szépen köszönöm a ruhát és a cipőt is Amanda! Ne haragudj, de muszáj megkérdeznem, miféle ünnepségről van szó?

Nos, ez legyen meglepetés. - Somolyogta és tudtam, hogy ez nem jelenthet jót.

Na de… - Hebegtem, de már nem volt időm ellenkezni, mert karon fogott és ismét a folyosók tengerén találtam magam.

Amanda igen bőbeszédű volt eléggé emlékeztetett Jessre, ha lehetőség lenne rá, akkor biztosan jó barátnők lennének. Érdekes dolgokat mesélt csupa vidámság és kedvesség volt el sem hittem, hogy a társai képesek voltak azt tenni vele.

Odaértünk a hallba ahol már vártak a többiek Adam, aki éppen a gyerekekkel játszott és ott volt Elly és Damien is. A terem csupa dísz volt, bizonyára a gyerekek készítették. Odasétáltunk Adamhez, aki elképesztően nézett ki, mint mindig.

Ó te jó ég… Amanda ki ez a szépséges hölgy veled? - Amanda elmosolyodott és legyintett a kezével.

Hagylak benneteket had legyetek végre együtt. Épp ideje volt, hogy elkészülj Adam, nem szép dolog megvárakoztatni egy hölgyet! - Valamiféle tolvajnyelvet is használtak és én azt sajnos nem érthettem.

Teljes mértékben igazad van, én sem így terveztem, néha nem könnyű ezt a helyet vezetni.

Adam megfogta a kezem, én pedig teljesen elvörösödtem. Amanda ismét mosolyogni kezdett aztán elsétált a gyerekekkel.

Gyertek, srácok hagyjuk a szerelmeseket egy kicsit kettesben.

Adam odafordult hozzám és a másik kezem is megfogta.

Szeretlek.

Hirtelen megcsókolt én pedig egyenesen a mennyekbe repültem hűvös ajkai útján. Amikor elengedett gyorsan a nyakába ugrottam és visszacsókoltam.

Hó-hó ezt úgy veszem, hogy te is engem. - Édes arcán megjelent az a mosoly, amit annyira szerettem.

Na, felkészültél?

Mégis mire?

Időm sem maradt felkészülni, odafordított a többiek felé és neki kezdett a mondanivalójának.

Egy kis figyelmet kérek, mindenki! - Már ettől rosszul éreztem magam, de Adam csak folytatta.

Mint azt már sokan tudjátok ez a csodálatos hölgy itt mellettem Emily Rose Redway. Szeretném, ha ezen túl mindenki úgy tekintene rá, mint e különleges család tagjára. Emily már ide tartozik közénk! - Üdítő volt hallani, hogy éppen valaminek a részesévé váltam és ettől izgatott lettem. Adam elkapta a tekintetem és az asztalról felkapott egy

pezsgős poharat, hogy a kezembe adhassa.

Emily érezd jól magad a családunkban és maradj itt közöttünk nagyon sokáig! A poharak csilingeltek én pedig boldogságmámorban úsztam.

Köszönöm szépen hogy itt lehetek! Igazán nem kellett volna ilyen szép ünnepséget rendeznetek a kedvemért, de nagyon köszönöm nektek. Látszik, hogy igazán sok munkátok van benne. Nagyon kedvesek vagytok hozzám! - Teljesen elvörösödtem szinte már éreztem, hogy botrányosan festek.

Kezdődjék az ünnepség! Elly a zenét kérlek!

A gyerekek mind táncoltak és nevettek körülöttünk. Elly és Damien együtt lejtettek, Amandát pedig a gyerekek vitték táncba. Adam és én kettesben leültünk a hosszú nemesi asztalnál és beszélgetni kezdtünk.

Ne haragudj, de ez sajnos nem az én műfajom!

Egyáltalán nem haragszom, így legalább nem kell elnéznem, ahogy a kérők sokasága elárasztja a termet…

Persze, persze én is ettől tartok.

A szemébe néztem olyan mélyen, ahogy csak bírtam. Valószínűleg látszott, hogy valamit nagyon közölni szeretnék, mert Adam biztatóan intett a kezével felém.

Csodálatos a családod, úgy érzem, mintha már ezer éve ismerném őket.

Köszönöm, ők igyekeznek megtenni minden tőlük telhetőt. Na de azt hiszem, valamivel tartozol nekem!

Én?

Adam felállt és táncra hívott a kezével, de amint látta, hogy vonakodva beljebb húzódok az asztal irányába, megszólalt.

Szabad egy táncra Emily kisasszony? - Erőteljesen ráztam a fejem, de mindez nem számított.

Ugyan már csak nem gondolod, hogy egy vámpír elfogadja a nemleges választ? - Hirtelen az ölébe vett és egészen a táncparkettig cipelt, lassan leeresztett és mélyen a szemembe nézett. A Kezemet a vállára helyezte, az övét pedig a derekamra tette, váratlanul intett Amandának, aki odasietett a hangfalak közé.

Nem igazán értettem a helyzetet akkor eszméltem fel mikor egy lassú szám kezdődött el. Adam hirtelen elkezdett táncolni, és én, mintha már évek óta párban táncolnánk követtem őt, ez a pillanat olyan varázslatos volt, hogy alig kaptam levegőt. - Adam és én csakúgy repültünk a hatalmas teremben legalábbis úgy éreztem.

Az idő úgy száguldott, mint még sohasem ezt abból gondoltam, hogy Amanda elkezdte a gyerekeket felfelé terelni az emeletre. Damien és Elly lelkesen segített neki, mert még ki kellett engesztelniük az elfuserált bemutatkozásuk miatt.

Ketten maradtunk az óriási teremben. Olyan csend volt, hogy hallottam a saját lélegzetem.

Menjünk, megmutatom a szobádat, mert pihenned kellene. - Kissé rossz érzésem volt, mert nem akartam egyedül lenni,

de megértettem, hogy pihennem kell. Adam megfogta a kezem és egy csókot nyomott az arcomra. Elindultunk fel a lépcsőn egy darabig bolyongtunk a folyosókon majd odaértünk egy szobához ahol Adam megállt.

Az éjszaka leple

Ez lesz a te szobád Emily. - Nem igazán értettem miért szükséges a külön szoba, de elég elkeserítően hangzott. Nem akartam nélküle lenni egy másodpercig sem, mégis úgy tűnt ő nem úgy érez, ahogy én.

Az enyém pont mellette van. - Nyögte ki és valahogy sokkal furcsábban viselkedett, mint máskor. Próbáltam a szemébe nézni, de nem sikerült, mert folyton elkapta a tekintetét.

A kezem még mindig a tenyerében pihent, de hirtelen minden meggondolás nélkül dühös lettem. Megszorítottam a kezét, ahogy az erőmből kitelt - Igaz egy cseppet sem fájhatott neki, inkább csak nekem, de ezzel sikerült elérnem, hogy végre rám nézzen. Ugyan csak egy röpke pillanatra kaptam el a tekintetét, de az mindent elmondott.

A megszokott gyönyörű halványkék szempárt felváltotta egy sokkal sötétebb színű tónus és ettől egészen zavarosnak tűnt. A korábbi esetekben csaknem feketének láttam, de ez más volt. - Talán felébredtek benne az ösztönök? - Tűnődtem és megpróbáltam közelebb lépni. Amikor egyre hátrébb lépett a közelségemet elutasítva tudtam, hogy csak valami vámpír dologról lehet szó, amit én nem érthetek teljesen.

Ugye hamarosan menned kell? - Kérdeztem és ismét közelebb léptem hozzá nem törődve az ellenkezésével. Egészen a falhoz tapadt és a pillantásomat fürkészte. Az arcához akartam érni, hogy megnyugtassam, de elkapta a karomat. Játszi könnyedséggel fordított a helyzeten és én kerültem a

falhoz.

Te ezt nem értheted! - Mordult rám, de olyan düh volt a hangjában mintha egy pillanat alatt darabokra tudna tépni.

A következő percben az arca kisimult, dühnek egy halvány szikrája sem látszott rajta sokkal inkább megbánás égett gyönyörű szemeiben.

Kérlek, ne haragudj rám. Nem tudom mi ütött belém. - Hangja egészen elgyötört volt és úgy támaszkodott a falnak mintha valaki egy jókorát mosott volna a gyomrába.

Valóban igazad van, úgy látszik, ha itt vagy kicsit gyakrabban kell ennem. - Úgy tűnt viccesnek tartja a mondatot, mert kissé cinikus arcot vágott. Én persze szinte fel sem tudtam fogni az egészet - Én és a lassú agyam képtelen volt megfelelő ütemben követni őt, és ez bosszantott.

Nem haragszom. - Ennyit tudtam csak mondani pedig annyi minden járt a fejemben.

Szerettem volna, ha tudja, hogy igaza volt és én tényleg nem érthetem meg mi is zajlik le benne igazából. Szerettem volna, ha érzi, mennyire fáj őt szenvedni látnom, és azt is a tudtára akartam adni, hogy nem félek tőle és egyáltalán nem bánom, hogy ő az én új társaságom.

El kellene mennem. - Felnézett hosszú pillái alól, mint egy profi színész én pedig csaknem elfelejtettem a saját nevemet. Aztán eszembe jutott, hogy mit is szeretnék valójában ezért lassan odafordultam hozzá.

A kezem tétován megindult gyönyörű arca felé és az ujjbegyeimmel megérintettem a karikákat a szeme alatt,

amelyek sokkal sötétebbek volt, mint máskor. A homlokunk összeért és ő csak mosolygott, még mindig úgy tűnt valami miatt aggódik, de nem jöhettem rá mi lehetett az, mert elvesztem a sötétkék tengerben, amely ott hullámzott egészen közel hozzám.

Óvatosan ráhelyezte a kezét az enyémre és elemelte az arcáról. Sokkal finomabban érintette a bőre az enyémet, mintha még erre is ügyelt volna. - Miért képes még ezt is irányítani? - Gondoltam, és még mielőtt lehullhatott volna a karom az oldalamra megragadtam a kezét és az arcára nyomtam egy puszit.

Benyitottam a szobába, melynek ajtajába eddig támaszkodtunk és szó nélkül beléptem.

Rendben. Akkor, ha visszatértél idebent találkozunk! Gondolom nem lesz egy nagy feladat. , Mosolyogtam, de nem sikerült elég cinikusra, úgyhogy feladtam.

De... Emily...

Semmi de, tudom, hogy sokáig fog tartani, de menned kell, én itt leszek. Veled ellentétben nekem szükségem van az alvásra, és mielőtt aggódni kezdenél, nézz csak körbe. Ez a világ legbiztonságosabb helye. Jóét Adam vigyázz magadra. - Bezártam magam mögött az ajtót mielőtt még meggondolnám magam.

Neki dőltem az ajtónak és lecsúsztam egészen a földig. Éreztem, hogy Adam is hasonlóképp tett nehéz volt rábírni magam, hogy ne tépjem ki azonnal azt az átkozott elválasztó lapot a helyéről, de tudtam, hogy mennie kell. Oda tapasztottam a fülem az ajtóra és halk suttogást hallottam.

Jóét angyalka. Álmodj szépeket.

Valahogy képes voltam megérezni a pillanatot, amikor Adam elhagyta a folyosót és ez nem könnyített a helyzetemen. Legszívesebben visítva szaladtam volna utána, de az még tőlem is önző lett volna.

A magány tudata súlyos kőként nehezedett rám abban az óriási kastélyban. Felkapcsoltam a villanyt a szobában, szerencsémre a kapcsoló ezúttal nem a hallban volt, hanem éppen az ajtó mellett. A hatalmas fény hirtelen világította meg a szobát, ami szinte teljesen vörösbe volt öltözve.

Adam… - Motyogtam a meghatottságtól ittasan. A sírás nagyerőkkel fojtogatott, hiszen túl gyönyörű volt minden. Adam tényleg ismert engem, legalábbis ahogy körbenéztem ez az érzés fogalmazódott meg bennem.

Észrevettem a gyertyatartókat a falon az egyik fiókban találtam gyufát és meggyújtottam őket. A villanyt lekapcsolva tényleg olyan volt az egész mintha valami tündérmesébe cseppentem volna.

Az ágyra oda volt készítve egy bordó pizsama, épp, mint otthon, csak ez az ágy baldachinos és óriási volt. Belesüppedtem a puha selyem ágynemű sűrűjébe, de egy jó ideig csak csodálni bírtam Adam ajándékát, végül mégis elnyomott az álom.

Nem álmodtam semmit, talán azért mert azt a csodát, ami velem történt képtelenség lett volna felülmúlni. Kis idő múlva felébredtem valami furcsa zajt hallottam.

Kinyitottam a szemem és azt vettem észre, hogy a

gyertyák már majdnem csontig égtek, de még mindig sötét volt odakint. Kicseréltem a gyertyákat és az ajtóhoz simultam. A furcsa zaj még mindig nem szűnt meg, sőt néha úgy tűnt mintha felerősödött volna. Fogalmam sem volt róla mi lehet az, és azt se tudtam, ki merjem-e nyitni az ajtót Adam távollétében.

Végül erőt vettem magamon, megragadtam a kilincset, de mégsem voltam képes kinyitni a reteszt. A szívem veszettül vert és magam sem tudom, hogy miért, eldöntöttem, hogy mégis kinyitom az ajtót miután háromig elszámoltam.

A tenyerem izzadt, de még mindig erősen szorítottam a kilincset. Nagy lélegzetet vettem és behunytam a szemem.

1… 2… 3. - Számoltam félhangosan, de a hangom is belereszketett.

Teljes erőmmel nekifeszültem az ajtónak és az oly könnyedén nyílt ki, mintha csak egyszerű papírból lenne. Teljes sötétség tárult a szemem elé, és a zaj hirtelen elcsendesült. Biztos voltam benne, hogy valaki van a sötét folyosón, így hát elhatároztam, hogy megpróbálok ragyogni, mert más fényforrás sajnos nem volt a közelben.

Tervem is volt, így hát először úgy tettem mintha visszatérnék a szobába, hogy megtudjam honnan is érkezik a zaj. Ám ahelyett, hogy bementem volna, bezártam magam mögött az ajtót így teljes sötét borult rám.

Az orrom hegyéig, sem láttam, de tudnom kellett, hogy van-e a sötétben valaki vagy valami. Valaki vagy valami, ez elég ostoba gondolatnak hangzott még a fejemben is, hisz már magam sem tudtam, hol van a valóság és a képzelet

határa.

Vámpírok, vérfarkasok, démonok, és még kitudja, mennyi lény rejtőzik a világban, amiről nem tudhattam, mert eddig rejtve volt előttem. - Sőt, én is ezen eszményi lények közé tartozom, angyalként már magam sem tudom, hogy létezem-e egyáltalán. -

Eszmefuttatásom közepette, amit valószínűleg a teljes sötét idézett elő, újra hallani kezdtem a zajt. Érdekes, hogy nem a szobámba menekültem, hanem elindultam a nesz irányába, ami egyre távolodott tőlem, mégis olyan elszánt voltam, mint még soha.

Fogalmam sincs honnan volt annyi bátorságom, hogy belevessem magam a sötétségbe, de mégis megtettem. Ez az elszántság szinte ijesztő volt, és mélyen rejlő ösztönöket ébresztett fel bennem.

Minden megfontolás nélkül felemeltem a kezem és az ragyogni kezdett, mint valamiféle vezető fény. Mikor ez a pillanat elmúlt úgy éreztem magam, mint aki mély transzból ébredt fel, olyan volt mintha meg sem történt volna. A kezem még is világított - Egy újabb angyali vonás valószínűleg. - Nyugtáztam és tovább haladtam. - Talán egyszer megtudok mindent az angyalokról… vagyis az én világomról.

Ezután az eltökéltségem már nem csupán mélyen rejlő ösztön volt, hanem a részemmé vált és én magam irányítottam. Nagyszerű érzés volt és végre a rám váró „feladatra” koncentrálhattam.

Haladtam a folyosók tengerében, pedig azt sem igazán tudtam, hogy hol vagyok vagy, hogy merre kellene mennem,

csak egyszerűen követtem a zajt.

Már kitudja mióta kóboroltam, amikor hirtelen megszűnt a ragyogás.

Ezt nem hiszem el! Kérlek csak most ne…

Koncentráltam, erőltettem, bármivel is kísérleteztem nem sikerült újra előcsalni a ragyogást. Próbáltam megnyugodni, és törökülésben letelepedtem a földre. Újból összpontosítani kezdtem, de nem sikerült semmit elérni azzal sem.

Mélyen a tudatomba hasított a sötétség, nem tudtam, hol vagyok, és nem láttam semmit, teljesen elveszettnek éreztem magam. A félelem, bénítóan hatott rám, meg sem bírtam mozdulni csak ültem ott a sötétben, azt sem igazán tudtam, hogy mit tegyek.

Teljesen magamra voltam utalva ekkor észrevettem, hogy a zaj már nem távolodik, hanem ismét felém tart. Pánikba estem, de még mindig nem tudtam mozdulni végül már tisztán hallottam néhány méterről a lépteket. Egyre közelebb és közelebb értek hozzám, a gyomrom összeszorult és nem tudtam, hogy miképp keveredjek ki abból a helyzetből.

Amint teljesen bénultan és sebezhetően ültem a sötétben, egyszer csak megszűnt a léptek zaja, nem értettem mi történhetett azt gondoltam, hogy teljesen megőrültem. Hirtelen erős fuvallat csapott meg, ami a hátam mögül érkezett. Olyan volt, mint az erdőben, amikor Adam megmentette az életemet.

Abban reménykedtem, hogy ő az és véget ér a borzalom, de nem így volt.

Hűvös leheletet éreztem a nyakamon, szinte megfagytam tőle. Kezeit a derekamra tette s felemelt. Éreztem, ahogy mögöttem áll, érintése olyan fagyos volt akár a jég. Édes illata oly csábító volt, hogy teljesen elvesztettem a testem felett az irányítást egy percre.

Tudtam, hogy egy vámpírral állok szemben. Fel kellett ébrednem a bódulatból, ha nem, akarok e vonzó gyilkos áldozat lenni. Magához szorított, éreztem, ahogy tűhegyes fogai a nyakamat érintik. Próbáltam kitörni a szorításából, de képtelen voltam rá.

Vártam a harapást, ami véget vet mindennek, de ő habozott, végigsimította az arcát a nyakamon, majd az arcomhoz simult, amitől végtelen undor fogott el. - Nem akartam, hogy hozzám érjen, de képtelen voltam mozogni - Édes illata egyre jobban elkábított, és tudtam, hogy semmi esélyem a menekülésre.

Hirtelen mégis elengedett és elsüvített a sötétben, én pedig a földre rogytam, olyan gyengének és elesettnek éreztem magam, mintha minden erő távozott volna a testemből.

Egy jó ideig még a földön hevertem, mozdulni sem bírtam - Szóval ilyen, ha egy vámpír elkapja az áldozatát. - Gondoltam, de nem tudtam rájönni vajon miért nem ölt meg, miért nem vette el az erőmet, hisz megtehette volna és én nem tehettem volna semmit.

Vajon ki lehetett ez a titokzatos vámpír és mit akarhat tőlem? - Az agyam sokkal tompább volt a megszokottnál, ami már szinte fájt.

Fázni kezdtem a földön, de nem bírtam megmozdítani egyik végtagomat sem, még kiáltani sem tudtam. Egyedül voltam a gondolataimmal, tehetetlenül és mozgásképtelenül a földön. Azt gondoltam sohasem fognak meg találni, nem tudok elmenni innen és segítséget sem tudok hívni, sőt a rejtélyes vámpír bármikor visszajöhet és kiolthatja az életemet. Azt gondoltam magamban, hogy Emily most nagy bajba kerültél, és csak magadnak köszönheted ezt az egészet.

[Mindeközben:

Remek volt a mai vadászat Adam! Azért mégis örülök, hogy hazaértünk, nem szívesen hagytam Damiennel a gyerekeket.

Hé, ne becsüld már le ennyire őt Amanda! Damien nagyon is jó ember és szereti a gyerekeket akár csak én. Mi démonok ritka értékes teremtmények vagyunk.

Inkább ritkák… ha van egy vérfarkas a közelben.

Nagy a szád farkas lány, de vajon van-e elég bátorságod?

Lányok! Elég legyen már egész úton, marakodtatok. Amanda te ide jössz az egyik oldalamra, Elly te pedig ide a másikra. Bírjátok ki, mindjárt otthon vagyunk.

Farkasok…

Mintha ti jobbak lennétek…

Elég legyen már! Hol vagyunk az óvodában? Megyek és ránézek Emilyre addig legyetek felnőttek…

Azt hiszem én nem tartok veled, elmegyek, a gyerekekhez.

Jó ötlet én is veled tartok, ha nem baj, megkeresném Damient.

Na, látjátok, megy ez… majd reggel találkozunk.

Szia, Adam!

Végre itt vagyok… Emily ébren vagy angyalkám? Emily? Te jó ég Emily!

MINDENKI JÖJJÖN IDE AZONNAL!

Mi az Adam jöttünk, ahogy tudtunk?

Azonnal kapcsolja fel valaki a hallban a villanyt Emily eltűnt!

Majd én!

Várj Amanda! Akkor te abban a szárnyban keresed! Elly te a gyerekek szárnya felé indulj! Damien, Demon és én ebben a szárnyban keressük. Gyerünk mindenki!

Rendben!]

Ott feküdtem már több órája a földön, de még mindig képtelen voltam megmozdulni. Hirtelen a sötétséget eloszlatta valami vakító fényesség. Olyan sok időt töltöttem a sötétben, hogy jó pár percet igénybevett, hogy a szemem hozzászokjon a fényhez és rájöjjek, hogy valaki felkapcsolta a villanyt.

Váratlanul meghallottam Adam hangját amint valahol a folyosók tengerében a nevemet kiabálja. Egy pillanatra felcsillant a remény, aztán rádöbbentem, hogy nem tudok reagálni és egy szempillantás alatt szertefoszlottak az esélyeim arra, hogy megtaláljanak.

Emily!

Egyre közeledett a hang, de én nem tudtam szólni, pedig

próbáltam, ahogy az erőmből kitelt. Kétségbeestem, és egyre jobban erőltettem magam végül kezdett homályosodni minden, halványan láttam, hogy valaki közeledik felém, majd elvesztettem az eszméletem.

Te jó ég! Emily kérlek, szólalj meg! Emily kérlek, ébredj, fel! Kérlek, mond, hogy semmi baj!

Arra eszméltem fel, hogy Adam hűvös kezei az arcomat simítják. Nehézkesen kinyitottam a szemem és egyenesen ránéztem. Adam észrevette, hogy magamhoz tértem és letett a padlóra a végtagjaim azonban még mindig nem mozdultak így erőtlenül a földre hullottak. Láttam Adam szemében a rémületet hiába próbálta titkolni előlem.

Nekitámasztott a falnak és mélyen a szemembe nézett.

Emily, mi történt veled? Szólalj meg, kérlek!

Nem tudtam megszólalni, akárhogy is próbáltam. Reméltem, hogy Adam tudja, hogy ott vagyok bent, csak képtelen vagyok kitörni a testem fogságából.

Adam szemei sötétek lettek, akár az éj és az arca komorrá vált.

Egy vámpír... - Motyogta, és hírtelen felkapott aztán elindultunk a folyosók tengerén.

A szobához értünk ahol az egész rettenet kezdődött, amikor megláttam Damient. Az ajtóban állt arcáról rémület sugárzott mikor meglátta Adam karjában a szinte élettelen testemet.

Adam belépett a szobába és letett az ágyra. Az ágy mellett

állt Elly és Amanda, akik egymás kezét fogták. - Néma csend, lebegte körbe a szobát, mintha meghaltam volna. Adam mellettem állt lehajtott fejjel egyik keze ökölbe volt szorítva és én szerettem volna megvigasztalni őt. Azt akartam, hogy tudja, miattam igazán nem kellene aggódniuk, de nem voltam képes rá. Amanda törte meg a csendet nagy nehezen mielőtt még becsavarodtam volna.

Adam, kérlek, mond el mi történt. - Adam végre felnézett, de a szemei még mindig sötétek voltak.

Egy vámpír… egy vámpír tette ezt. - Suttogta, és habár nem láttam őt teljesen éreztem, hogy szenved.

Egy vámpír? Szóval megtalálták Emilyt. Valamit tennünk kell Adam.

Adam hirtelen felém fordult és a szemembe nézett. Sötét tekintete egyre halványodott.

Emily, figyelj rám, kérlek. Tudom, hogy hallod, amit mondok, csak képtelen vagy reagálni rá. Az a vámpír, aki megtámadott... ő tette ezt... Ha egy vámpír megtalálja az áldozatát, akkor szinte teljesen megbénítja, így még annyi esélye sincs a menekülésre, mint amúgy volna. Ilyet csak egy arrogáns hatalommániás szörnyeteg tehet. - Éreztem, hogy alig bírja türtőztetni magát és én nem nyugtathattam meg.

Fogalmam sincs, hogy juthatott be ide, és azt sem tudom, hogy miért hagyott téged életben, de biztos vagyok benne, hogy veszélyben vagy és mindez az én hibám. Soha többé nem hagylak egyedül. Néhány óra múlva elmúlik a méreg hatása és akkor hazaviszlek téged.

Mikor Adam kimondta, hogy elmúlik ez a szörnyű bénaság, akkor nagyon megkönnyebbültem. Megint magát hibáztatta mindenért, pedig nem volt igaza, mert ez az egész csak az én hibám volt.

Damien, te itt voltál a házban, az nem lehet, hogy nem érezted az idegent. - Megrémültem a hanglejtésétől és úgy tűnt Damien is megrezdült.

Adam, kérlek, ne haragudj, de úgy látszik cserbenhagytak az érzékeim. Nem éreztem az idegen közeledtét. Emily, kérlek, bocsáss meg nekem, ha tudtam volna…

Elég. - Közölte fagyosan és még csak a családja felé sem fordult.

Rendben, Damien és Elly most menjetek és koncentráljatok a házat védelmező erőtérre, amilyen erősen csak tudtok. - Elly megragadta a feketehajú barátja kezét és az ajtó felé húzta, de mielőtt eltűnhettek volna Adam utánuk szólt.

Kölyök nem a te hibád volt, de szeretném, ha ezentúl mindenki figyelmesebb volna. - A két démon kilépett a szobából, de úgy tűnt Adam még nem fejezte be a mondandóját.

Demon gyere be most!

Demon belépett a szobába, és előttem a találkozásunk emléke villant fel. Mindössze csak egyszer futottunk össze, de akkor is furcsa volt a viselkedése.

Akkor sem volt másképp, rám sem nézett és a falhoz támaszkodott. Fehér arcát sötét hajával takarta - Akárcsak Adam, ő is a földet pásztázta. Egész lényét valami különös

megfejthetetlen fájdalom járta át.

Tudom, hogy te nem is voltál a házban, amikor hazaértünk, mert nem láttam a kocsidat. Csak azt szeretném tudni, hogy éreztél-e idegen vámpírt a környéken? - Nem is gondolkozott, csak egyszerűen rávágta a választ, mint aki ideges.

Sajnálom Adam, Nem éreztem semmit. A lány szerencsére hamarosan jobban lesz.

Nos, rendben. Demon és Amanda, amikor Emily rendbejött én hazaviszem, ti ketten pedig átfésülitek az erdőt. Most pedig menjetek, majd én vigyázok rá. Köszönöm nektek.

Rendben.

Mindenki elment a szobából én pedig csak feküdtem, mint egy darab hús. Adam mindvégig mellettem ült és a földet bámulta. Éreztem azt a rettentő dühöt, ami átjárta az egész testét és ez túl nyomasztó volt.

Próbáltam erőltetni a mozgást, de még mindig nem történt semmi. Folyton az a vérfagyasztó pillanat lebegett a szemem előtt, amikor az a vámpír kis híján az életemet vette. Tépőfogait még mindig a nyakamon éreztem és ettől teljesen megfagyott a testem.

Hirtelen megrezzent a lábam, olyan volt mintha futni akarnék, csakhogy nem volt ki elől menekülni. Ezután éreztem, ahogy a vér átjárja az egész testem. Újra képes voltam mozogni, olyan volt ez, mint egy igazi csoda.

Kezemet Adam felé nyújtottam, aki feleszmélt gondolataiból és azonnal mellettem termett. Átölelt, és úgy szorított, mint… - És akkor belém hasított a félelem.

Egész testemben reszketni kezdtem. Megrémült és elengedett, nekem pedig patakokban hullott a könnyem, csak akkor fogtam fel igazán, hogy a halál végzetes hurkát a nyakam köré fonta az éjjel. Mégis túléltem és ezt csak Adamnek köszönhettem, ezért átöleltem és ismét úgy potyogtak a könnyeim, mint a záporeső.

Az én hibám minden… az én hibám Adam! Kérlek soha… soha többé ne hagyj egyedül. - Adam úgy ölelt, mint még soha azelőtt, úgy éreztem akkor semmi nem árthat nekem, ha ő ott van mellettem. Ez már a sokadik alkalomnak számított, hogy megint megmentette az életem, és én sohasem akartam elveszteni őt.

Sohasem foglak egyedül hagyni többé… sohasem… - Még hosszú percekig tartott ez a meghitt pillanat aztán egyszer csak elengedett. Letörölte a könnyeket az arcomról és mélyen a szemembe nézett.

Szeretlek Emily Redway. Eszedbe ne jusson még egyszer egyedül menni valahova is. - Elmosolyodtam, szóhoz sem bírtam jutni annyi mondani valóm lett volna.

Szeretlek Adam. Azt hiszem, ünnepélyesen megígérem… Emily többé nem lesz bátor. - Mindketten felnevettünk, talán Adam nem is sejtette mennyire komolyan gondoltam, amit mondtam.

Felöltöztem az Amandától kapott ruhába és egy pillanatra odamentem az ablakhoz. Mikor este bementem a szobámban már nem látszott semmi csak a sötét, de ezúttal a szemem elé tárult minden. A táj olyan csodás volt, mint egy festmény.

Az ősz szinte teljesen eluralkodott az erdőn és csodálatos

színekbe öltöztek a növények. Az erdő körbe ölelte azt a káprázatos házat, akkor láttam csak, hogy milyen messze vagyunk a kíváncsi szemektől. Azon a helyen mutatkozott meg igazán Erdély valódi szépsége.

Békét éreztem, szinte elfelejtettem az éjszaka eseményeit és figyeltem a ködbe burkolózott tájat. - Íme, a tündérmese valóra vált. Egy mesebeli kastély képében, ahol a herceg uralkodik. - Most már visszafordíthatatlanul a része lettem ennek a különleges történetnek, de ha tehetném, akkor sem fordítanám vissza az eseményeket.

Tökéletlen történet bontakozott ki, ahol a hercegnő egy esetlen angyal és a herceg… nos, igen a herceg pedig egy valódi vérszívó vámpír. Egy történet ahol a csoda az erdő mélyén veszi kezdetét, amikor leszáll az éj.

Adam hirtelen mögöttem termett és átölelt.

Most már nincs mit tenni, mégsem menekültél el, pedig megtehetted volna… - Egészen hozzábújtam és akkor annál boldogabb aligha lehettem volna.

Eszem ágában sem volt menekülni… azt hiszem még csak most kezdődött el a történet. - Elmosolyodott és végre nem húzódott el tőlem.

Igazad lehet. - Egy percig még az erdő mélyébe bámultunk és az előttünk álló félelmetes jövőt fürkésztük a fák haldokló lombjai között, aztán Adam megfogta a kezem.

Elindultunk az ajtó irányába végig a folyosók tengerén és ismét a hallban találtuk magunkat. A többiek mind ott vártak már, hogy búcsú vegyenek tőlem. Amanda a nyakamba ugrott

és úgy szorított, mint valami plüss állatot. Elly és Damien két oldalról öleltek át és búcsút vettek tőlem.

Boldog voltam, hogy ilyen kedvesek hozzám és tudtam, hogy még visszatérek, mert közéjük tartozom. Ezek után Adammel kiléptünk az ajtón, szinte fájt, hogy el kellett hagynom a gyönyörű kastély hatalmas falait.

Adam karjaiba vett és megkezdődött az utazás. Szélsebesen suhantunk át az erdő sűrűjén és a város utcáin. Az emberek semmit sem észleltek a jelenlétünkből, rá kellett ébrednem, hogy mennyire kiszolgáltatottak az olyan dolgokkal szemben, amelyekről fogalmuk sincs, mégis körülveszik őket.

Pár pillanat alatt a házunk ajtajában teremtünk, kinyitottam az ajtót és bementünk. Fáradtnak éreztem magam ezért leheveredtem az ágyamra és beszélgetni kezdtünk.

Adam ugye nem haragszol rám?

Magamra haragszom, mert nem voltam ott és nem tudtalak megvédeni téged.

Adam ez az én hibám volt... csakis az enyém. - Olyan nehéz volt megszólalni, úgy éreztem a fáradtság teljesen eluralkodik rajtam. Szinte pillanatok alatt elnyomott az álom Adam pedig meg sem mozdult mellőlem.

Az egész vasárnapi napot végig aludtam valószínűleg a történtek miatt, hétfőn pedig időben ébredtem fel szokásomhoz hívem. Körülnéztem, de Adamnek nyoma sem volt. Kissé aggasztó volt a helyzet és ennek tetejében még

neszezést is hallottam a nappaliból.

Az árvaházban történtek után elgondolkodtam azon, hogy mennyire is legyek bátor. Nagyot nyeltem és halkan kinyitottam az ajtómat. A falhoz simulva haladtam a lépcső felé. Lenéztem és megláttam anyát, ekkor nagyon megkönnyebbültem, de csodálkoztam, hogy már haza értek.

Lefutottam a lépcsőn és anya nyakába ugrottam.

Szia, Anya! Hát ti meg mikor érkeztetek? - Ő is meglepettnek tűnt, de cseppet sem látszott fáradtnak.

Jaj… szia, kicsim! Megijesztettél. Már tegnap éjjel hazaértünk, de olyan jól aludtál, hogy nem akartunk felébreszteni.

És, hogy sikerült az út? Elmeséled? - Faggattam.

Azt gondolom, hogy remek volt. Mindent sikerült elintézni, amit rám bíztak. Azért az a sok konferencia eléggé kimerítő volt. A legtöbb megbeszélés túlkésőn ért véget ahhoz, hogy felhívjalak kicsim, ez volt a legborzasztóbb benne. - Anya mindig is szentimentális volt és én pont ezt szerettem benne. Tudtam, hogy egy jó nagy ölelés biztos jól esne neki ezért megint a nyakába borultam.

Ez remek! Örülök, hogy jól sikerült az út, de különben már nagylány vagyok és nem voltam egyedül. Pénteken Mary néni volt itt velem, másnap pedig elmentem Jesshez a kollégiumba, hogy ne unatkozzak. - Kissé elszégyelltem magam amiatt, hogy nem mondtam igazat, de a valóságot titokban kellett tartanom mindannyiunk érdekében.

Nem véletlen, hogy az emberek nem sejtik az ilyes fajta dolgok létezését. Nincs jogom hozzá, hogy tönkretegyem az

idillt, ami az emberek szívében él, ha megtudnák mi zajlik körülöttük, akkor lelkükben a félelem venné át a remények helyét

Lélegzet visszafojtva figyeltem, hogy vajon anya rájön-e, hogy valami nincs rendben, de még csak meg sem sejtette.

Hát akkor nem telt rosszul a hétvégéd, ennek nagyon örülök kicsim. Amúgy nem kellene már összekészülnöd?

Jaj, te jó ég! Szeretlek anyu, de most rohannom kell!

Gyorsan összeszedtem magam, a nappaliban ettem egy szendvicset aztán már indultam is. Siettem az állomás felé, mert reméltem, hogy Adam felbukkan, de sajnos a várakozásom hiábavalónak bizonyult.

Már a kis hidat is elhagytam és Adam sehol sem volt. Arra gondoltam, hogy biztosan valami fontos dolga akad, és valamelyik családtagja figyel a távolból. Lelkesedésem az egekig ért, talán még sohasem éreztem ennyire pozitívnak magam.

Az állomásra érve megláttam a buszomat, a sofőr pedig szokásához hívem kinyitotta előttem az ajtót. A két lábam minden boldogságom ellenére összeakadt és elestem a lépcsőnél, de kivételesen egy cseppet sem keseredtem el.

Gyorsan felpattantam és mosolyogva a helyemhez siettem, hogy minél előbb kényelembe helyezhessem magam. Nem telt el sok idő és már el is indultunk. Lassan kiértünk a városból én pedig a tájat figyeltem. Akkor éppen nem esett, és a köd sem volt olyan nagy, de ettől függetlenül a levegő nyirkos és párás maradt.

Belemerültem az őszi táj szépségeibe, és azon gondolkodtam, hogy Adam vajon mit csinálhat, amikor hirtelen megpillantottam egy elsöprő erejű orkánt az erdő sűrűjében. Rátapadtam az ablakra és ekkor felismertem Adamet. Az erdőn keresztül követte a buszom útvonalát és egy pillanatra sem távolodott el tőle.